

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρὸλον Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Πανᾶ — Γεωργίου Ὁρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὅντως μετὰ ἐν λεπτόν ὁ δικαστικὸς κλητὴρ εἰσῆλθεν ἐν τῷ μαγειρείῳ.
Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα.
Ὁ κύρ Λεσγιδὸς παρετήρησε περιέργως περὶ αὐτόν.
Οἱ πελάται ἀφθονοὶ εὐρίσκοντο ἐκεῖ.
Ἄλλ' ἀναμφιβόλως δὲν εἶδε τὸ πρόσωπον, ὅπερ ἐζήτει, διότι ἔνευσε τῇ Νιότ, ἣτις ἐπλησίασεν, ἐλπίζουσα νὰ λάβῃ δῶρόν τι παρὰ τοῦ κλητῆρος, ὅστις, ὡς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἀνταμείψει αὐτήν.
— Ὁ Μισὸ δὲν εἶν' ἐδῶ; ἠρώτησεν.
— Ὁχι, κύριε Λεσγιδού.
— Ποῖος θὰ γευματίσῃ εἰς τὴν αἴθουσαν;

— Ὁ κύριος Κλαύδιος καὶ οἱ συγγενεῖς του.
— Ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ;
— Μάλιστα, κύριε Λεσγιδού.
— Καὶ ἡ μήτηρ του;
— Μάλιστα, κύριε Λεσγιδού, καὶ οἱ ἄλλοι. Τοὺς περιμένομεν.
— Καλῶς.
Τὸ πᾶν ἔβαινε κατ' εὐχὴν.
— Θὰ θέσῃς τὸ πινακίόν μου καὶ τὸ τοῦ Μισὸ εἰς μίαν γωνίαν. Τὸν περιμένω νὰ ἔλθῃ. Θὰ μᾶς δώσῃς νὰ φάγωμεν συγχρόνως με τοὺς Κερανδάλ. Ἐνοεῖς;
— Μάλιστα, κύριε Λεσγιδού.
— Φύλαξέ μου τὴν θέσιν καὶ θὰ σοὶ δώσω δέκα σολδία.
— ὦ! κύριε Λεσγιδού!
— Εἶναι πολὺ, τὸ εἰξεύρω. Θέλω ὅμως νὰ μὲ βοηθήσῃς.
Καὶ ἐθώπευσεν αὐτῆς τὴν παρεϊάν.
— Πήγαινε, εἶπεν αὐτῇ, καὶ μὴ λησμονήσῃς.
— Ὁχι, κύριε Λεσγιδού.
Ἐκάλεσεν αὐτὴν ἐκ νέου.
— Ἐλησμόνησα. Καὶ ἡ κόρη ἐκείνη; Ὅθ' προγευματίσῃ καὶ αὐτῇ;
— Ἄ! κύριε Λεσγιδού! Ἄν εἰξεύρατε!...
— Τί;
— Τῆς ἐσυνέβη δυστύχημα.
— Ἄ! μπᾶ! εἶπε ζωηρῶς ὁ κλητὴρ δυσαρεστηθεὶς. Δυστύχημα; ποῖον;
— Ἐπῆγε χθὲς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν πύργον με τὸν κύριον Κλαύδιον...
— Ἐπειτα;
— Ἐγλύστρισεν εἰς τὴν σκάλα καὶ ἔπεσε καὶ ἐπληγώθη.
— Βαρέως;
— Ναί. Εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν της.
— Δὲν θὰ ἐξέλθῃ;
— Ὁχι, βέβαια.
Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἔξεσε τὴν κεφαλὴν ἀνησυχῶς.
Τὸ συμβέβηκος τοῦτο ἐτάρασσε τὰ σχέδιά του.
Βεβαίως ὁ διάβολος ἐπροστάτευε τοὺς Κερανδάλ.

Ὁ Λεσγιδὸς ἐσκέπτετο νὰ εὕρῃ διέξοδον.
— Δυστυχῆς κόρη! εἶπε μετὰ συμπαιθείας. Ἄλλ' ἄκουσε, Νιότ.
— Λέγετε, κύριε Λεσγιδού.
Πλὴν ὁ κλητὴρ μετέβαλε σκοπόν.
— Κατὰ πρῶτον, εἶπεν, ἄς υπάγωμεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος. Ὅθ' ἐτοιμάσῃς τὸ τραπέζι, ἐνῶ θὰ σοὶ ὀμιλῶ.
Αἱ ὑπηρετοῦσαι γυναῖκες ἠσυχολοῦντο δραστηρίως εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν, ἡ δὲ κυρὰ Ζακοῦ οὐδαμῶς παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τῆς Νιότ.
— Μικρά μου Νιότ, εἶπεν ὁ Λεσγιδού, ἔχω τὴν ἀνάγκη σου. Εἶμαι γενναῖος ὅταν πρέπει. Ἀγαπᾶς αὐτὴν τὴν κόρην;
— Πολύ, κύριε Λεσγιδού. Εἶναι τόσον καλὴ.
— Κάμε λοιπὸν ὅ,τι σοὶ ἀέγω. Θέλω νὰ τῆς φανῶ χρήσιμος. Δὲν θὰ σοὶ δώσω δέκα σολδία, ἀλλ' ἐν δίφραγκον, ἂν ἐκτελέσῃς ἀκριβῶς τὰς ἐντολάς μου.
— Τί θέλετε νὰ κάμω; ἠρώτησεν ἡ Νιότ.
— Μικρὸν πρᾶγμα. Πήγαινε νὰ εὕρῃς τὴν δεσποινίδα Ζουάνναν καὶ παρακάλεσέ την νὰ μὲ δεχθῇ ἐν λεπτον ἀμέσως διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.
Ἡ Νιότ ἐξεκίνησεν ἤδη, ἐπανῆλθε δὲ μετὰ δέκα λεπτά.
— Ἀκολουθήσατέ με, εἶπε τῷ Λεσγιδού.
Ἡ Ζουάννα ἦν ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐν εὐρεῖ δωματίῳ φωτιζομένῳ ὑπὸ δύο ὑψηλῶν πκραθῶρων.
Τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο οὐδὲν ἔφερε κόσμημα. Ἐπὶ τῆς ἐστίας ὑπῆρχεν εἰκὼν τῆς Ἁγίας Ἄννης, δύο δὲ ἔδραι ἀχύρινοι καὶ κοινὰ παραπετάσματα, ἦσαν τὰ μόνα ἐκεῖ σκεύη.
Παρ' ὅλην ἐν τοῦτοις τὴν ἀπλότητα ἐκείνην ἡ τοῦ δωματίου ἀποψὶς ἦν χαρίεσσα.
Ζωηρὸν πῦρ ἔκαιεν ἐν τῇ λυθίνῃ θερμάστρῃ ἐπὶ τινος ἔδρας ὑπῆρχεν ἡ μεταξίνη μέλαινα ἐσθῆς τῆς Ζουάννας, ἀπὸ δὲ τῶν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἤλων ἀνήρητο τὸ ἐπανωφόριον καὶ ὁ πῖλος αὐτῆς.
Ὅτε εἶδε τὸν δικαστικὸν κλητῆρα, ἀν-

ὑψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος.

— Νιότ, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, δὸς ἐν κάθισμα εἰς τὸν κύριον.

— Καὶ ἄφες μας, προσέθηκεν ὁ Λεσγιδου θέσας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἡ ὑπηρετίς ἀπῆλθεν ἀμέσως.

Μετὰ τινὰς φιλοφρονήσεις ὁ Λεσγιδου ἐπελήθη τοῦ ἀντικειμένου.

— Δεσποινὶς Ζουάννα, εἶπεν, αἱ στιγμαὶ εἶναι πολύτιμοι. Θέλετε νὰ μάθετε τί ἔγεινεν ὁ πατήρ σας;

— Βεβαίως.

— Τὸ γνωρίζω ἐγὼ καὶ θὰ σᾶς τὸ εἶπω. Ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπόδειξιν πρέπει νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὰς ὁδηγίας μου.

— Ποίας;

— Δύνασθε νὰ καταβῆτε ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν αἴθουσαν;

— Δὲν εἰξεύρω.

— Ἄν πρᾶσπαθήσητε;

— Ἄν πρέπει ἀπολύτως, θὰ προσπαθήσω.

— Εἶναι ἀπαραίτητον.

— Ποίαν ὥραν;

— Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ Νιότ νὰ σᾶς εἰσοδοποιήσῃ.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Κατόπιν;

— Εἰς τὴν αἴθουσαν θὰ εἶναι μία κυρία μεσήλιξ.

— Καλῶς.

— Διὰ νεύματος ἀδιοράτου εἰς τοὺς ἄλλους θὰ σᾶς τὴν δείξω. Θὰ μεταβῆτε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν καὶ θὰ τῇ εἴπητε ἀπλῶς τὰς λέξεις ταύτας: Εἶμαι ἡ Ζουάννα Τρελλάν.

— Τίποτε ἄλλο;

— Ὅχι. Θὰ προσθέσητε: Μοὶ εἶπεν ὅτι δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρὸς μου.

— Τίποτε περισσότερον;

— Θὰ περιμένητε τὴν ἀπάντησιν.

— Ἔστω.

— Ἄν ὅταν θὰ εἰσέλθητε εἰς τὴν αἴθουσαν, σᾶς νεύσω θέτων ἓνα δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, θὰ σιωπήσητε. Θὰ ἀκούσητε μόνον τί θὰ λέγωσιν οἱ ἄλλοι. Θὰ μάθητε ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἔχετε συμφέρον νὰ γνωρίσητε σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἄλλως τε εἶμαι ἡλίθιος καὶ βλάξ. Ἐννοήσατε;

— Κάλιστα.

— Μίαν τελευταίαν σύστασιν. Μὴ δώσητε εἰς κἀνένα νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι μὲ εἶδατε, ὅτι σᾶς ὠμίλησα ἢ ὅτι περιμένετε τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ μυστηρίου. Σιωπήσατε ἀπολύτως πρὸς ὅλους ἢ ἄλλως οὐδὲν θὰ μάθετε.

— Θὰ σιωπήσω.

— Ἦδη, σᾶς ἀφίνω καὶ ἀπέρχομαι. Ἔστὲ ἔτοιμοι.

Ἡ Ζουάννα προσέκλινε.

Κατερχόμενος τὴν κλίμακα ὁ κύρ Λεσγιδου ἔτριβεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας.

Τὸν πρῶτον, ὃν εἶδε κατερχόμενος, ἦν ὁ ἐνωμοτάρχης, οὗ τινος ἡ φυσιογνωμία ἦτο σκυθρωπὴ καὶ σοβαρά.

Ὁ δικαστικὸς κλητῆρ παρετήρησε τὴν μεταβολὴν ταύτην.

— Θεέ μου! εἶπε, τί ἔχεις φίλε μου;

Ὁ χωροφύλαξ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν πλὴν ἡ ὄργη ἀπέπνιγεν αὐτόν. Δὲν ἐδίστασε ἐπὶ πλέον νὰ σιωπήσῃ.

— Ἔχεις δίκαιον καὶ ὀρθῶς μαντεύεις ἢ ἡ Ἄγνη εἶναι μία Κερανδάλ ὅπως εἶπες. Μὲ μετεχειρίζετο ὡς βλάκα καὶ ἔχει ἔραστήν. Διάβολο! Ἔχεις πάντοτε τὸ σχέδιόν σου;

— Ναί.

— Ἄν ἔχῃς τὴν ἀνάγκην μου, ὠμίλει ἐλευθέρως. Εἶμαι ἔτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι θέλεις.

— Θὰ μοὶ χρησιμεύσης.

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν Μισὸ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν κενὴν ἐτι αἴθουσαν.

— Διηγῆσου μου αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἓνα ἔραστήν, εὐτυχῆ ἔραστήν! αἶ;

— ὦ! εὐτυχῆ!

Ὁ Μισὸ ἔμειδίασεν. Ἐχαιρε διὰ τὸ συμβάν τοῦ ἀντεραστοῦ του.

Ὁ Λεσγιδου παρῶξεν αὐτὸν ἐν τῇ ὄργῃ του ἐννοῶν ὅτι ἐν αὐτῷ θὰ εὕρισκεν ἀνέλπιστον ἐπικουρίαν.

Ἐνῶ συνωμίλουν καὶ κατέστρωνον τὸ σχέδιόν των, εἰσῆλθεν ἡ Νιότ φέρουσα τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη καὶ ἠτοίμαζε τρίτην θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Θὰ ἔχετε καλὴν συντροφιά, εἶπεν αὐτῇ.

— Διὰ ποῖον ἐτοιμάζεις τὴν τράπεζαν;

— Διὰ τρεῖς κύριους τοῦ μεγάλου πύργου θὰ ἔλθουν ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὥραν. Μᾶς ἔφερε τὴν διαταγὴν ὁ ἱπποκόμος τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς Βινίξ. Εἶναι καὶ ἓνας στρατηγὸς νομίζω.

Ὁ Λεσγιδου ἠτένισε τὸν Μισὸ.

— Ὁ διάβολος ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις μας θὰ ἔχομεν σπουδαίους μάρτυρας.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ αἴτιος, ὑπέλαβεν ὁ Μισὸ.

[Ἔπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπιούσαν, ὅτε Πάπας καὶ ὁ κόμης συνδιασκεφθέντες συνεφώνησαν περὶ πολλῶν, ἅτινα οἱ πρεσβευταὶ αὐτῶν εἶχον κρίνην εὐλογον νὰ μὴ θίξωσιν, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι θὰ συνενοοῦντο περὶ αὐτῶν εὐκολώτερον ἀπ' εὐθείας. Τί εἶπον καὶ ὑπὸ ποίους ὄρους συνεφώνησαν, ἀπόκειται εἰς τὸν ἱστορικὸν ν' ἀναφέρῃ. Ἡμεῖς περιοριζόμεθα ἵνα βεβαιώσωμεν ὅτι συνεφώνησαν. Μετὰ τὸ τέρμα τῆς συνδιασκέψεως ἐκείνης, οἱ κή-

ρυκες διέτρεξαν τὴν πόλιν κηρύσσοντες ὅτι:

«Κατὰ τὴν προσεχῆ ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, ὁ ἐκλαμπρότατος Κάρολος καὶ ἡ δέσποινα Βεατρίκη, κόμης καὶ κόμησσα τῆς Προβηγκίας, ἕμελλον νὰ στεφθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀγιωτάτου Κλήμεντος τοῦ Δ', ἐνδοξοτάτου ποντίφηκος τῆς Ρώμης, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ, βασιλεῖς τῆς Σικελίας».

Ἔτι:

«Ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας, θὰ παρετίθεντο τράπεζαι, πλουσιωτέρα εἰς ἐδέσματα ἢ μία τῆς ἄλλης, εἰς τρόπον ὥστε ἡ τῆς τελευταίας ἡμέρας θὰ ἦτο ἡ πλουσιωτάτη πασῶν. Εἰς ταύτας δ' ἠδύναντο νὰ παρακαθῆσωσι πάντες οἱ φέροντες δπλα ἱππῶται.»

Ἔτι:

«Καθ' ἑκάστην τῶν τριῶν τούτων ἡμερῶν, μετὰ τὸ γεῦμα, θὰ ἐξετελεῖτο ἀγὼν, εἰς ὃν θὰ κατήρχοντο, προκαλοῦντες τοὺς θέλοντας ν' ἀγωνισθῶσι κατ' αὐτῶν, οἱ ἐκλαμπρότατοι κόμης Γουίδος τοῦ Μομφόρτ, Γουλλιέλμος ὁ Στενδάρδος, Βοικάρδος καὶ Ζουάν οἱ κόμητες τῆς Βανδάμης, Πέτρος ὁ Βιλιμόν, ὁ στρατάρχης Μιρεποῦ, ὁ Ζουάν τῆς Βρεζιλίας καὶ ὁ Λουδοβίκος Ζοαμβίλ».

Ἔτι:

«Πάντες οἱ ἱππῶται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιμετρηθῶσι πρὸς τοὺς ἀνωτέρω, δέον νὰ φέρωσι τὴν πρόσκλησίν των ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἀγίου Παύλου, ὅπου ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἄχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου θὰ ἦναι ἐκτεθειμένα τὰ ἐμβλήματα τῶν ἀνωτέρω καὶ ἡ κόμησσα Βεατρίκη, ἡ ἀνασσα τοῦ ἀγῶνος, μετὰ τοῦ Γίλλη Λεβροῦν ἀγωνάρχου, θὰ καταγραφῶσι τὰ ἐμβλήματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν προσερχομένων ἱπποτῶν... κτλ.»

Αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν εἶχον ἔτι φωτίσῃ τὸ ἡμέτερον ἡμισφαίριον, καὶ πλῆθος λαοῦ συνωστίζετο τὴν ἐπιούσαν παρὰ τὰς θύρας τῆς τοῦ ἀγίου Παύλου μονῆς, περιμένοντες ἐν ἀγωνίᾳ ὅπως αὐταὶ ἀνοιχθῶσι. Μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, αἱ θύραι ἠνεώχθησαν καὶ τὸ πλῆθος, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐπλημμύρησε τὸν εὐρύτατον τῆς μονῆς περίβολον.

Ἦτο ἡ μονὴ αὕτη περικαλλέστατον κτίριον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διαιρούμενον εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη, μετὰ στοῶν ἐκ πολλῶν ἀψιδῶν, ὧν ὁ θόλος ἔληγεν εἰς ὀξύ, καὶ λεπτοτάτων κιόνων κορινθιακοῦ ρυθμοῦ. Τὸ ἐσωτερικὸν ἦτο διηρημένον εἰς πολλὰ τετράγωνα, ἐν οἷς εἰκονίζοντο — καὶ αἱ ζωγραφίαι ἦσαν ἐκ τῶν ὅσον τὸ δυνατόν ἦσσαν κακῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — αἱ κυριώτεραι τοῦ ἐνδόξου ἀποστόλου πράξεις, ἐξ ὧν ἐφημιζετο λίαν ἡ παριστώσα τὸν ἀπόστολον ἐν χερσὶ τῶν δημιῶν, οἵτινες προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ τοποθετήσωσιν αὐτὸν πρηνῆ, ὅπως τὸν μαστιγώσωσι. Δὲν εἰκονίζοντο δὲ μόνον αἱ τῶν ἀποστόλων πράξεις.

Ἦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ εἰκὼν τοῦ Ἀδάμ, καλλιεργοῦντος τὴν γῆν, δι-

ώραίας σιδηρᾶς ἀξίνης· ἑτέρα τῆς Μελούσης Κρίσεως, ἐν ἣ ἐφαίνοντο μικροί τινες καὶ ἀστεῖοι διάβολοι, ἀρπάζοντες τὰς ψυχὰς ἐν σχήματι βρεφῶν, ἀπὸ τῶν στομάτων ἵπποτων, ἡγεμόνων, μοναχῶν, ἱερέων... καὶ ἐνὸς ἔτι Πάπα· ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰκῶν ὁμοία πρὸς τὴν ἄλλην ἐκείνην, ἣν ὁ Ἄνδρέας Ὀργάνιας ἐζωγράφησεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ἐν Πίσῃ κοιμητηρίου· καὶ ἄλλαι πολλαί, ἀναφερόμεναι πᾶσαι εἰς τὸν θάνατον, τὴν Μέλλουσαν Κρίσιν, τὴν Κόλασιν καὶ τὸν Παράδεισον.

Κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, ἦσαν τοποθετημένοι οἱ σαρκοφάγοι τῶν ἀποθανόντων εὐπατριδῶν, πλήρεις ζωγραφημάτων, καὶ οἱ ἐκεῖ ἱερεῖς ἀπεκάλουν ὥραια. Ἐπὶ τῶν σαρκοφάγων ἦσαν τὰ ξόανα τῶν ἐν αὐτοῖς κεκλεισμένων νεκρῶν.

Ἐφ' ἐνὸς ἦτο γυνή, ἐσταυρωμένης ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖρας, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν στάσει νεκρᾶς.

Ἄφ' ἑτέρου, δικαστῆς, περιβεβλημένος τὴν τῆβενον αὐτοῦ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν γλουτῶν καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὡς ἄνθρωπος σκεπτόμενος.

Ἄλλαχοῦ, ἵπποτης πάνοπλος καὶ τὸ ξίφος κρατῶν γυμνόν, ἐφαίνετο ἐκπνέων ἐπὶ τροπαίου.

Οἱ κοινοὶ τῶν νεκρῶν, ἄνευ λίθου, ἄνευ ἐπιγραφῆς δεικνυούσης τὸν τάφον των εἰς τὴν ἀγάπην τῶν συγγενῶν των, ἦσαν τεθαμμένοι φύρδην-μύγδην ὑπὸ τὸ λιθόστρωτον τῆς στοᾶς.

Ἀπέναντι τῶν θυρῶν, δι' ὧν εἰσῆρχετο τις εἰς τὸν περίβολον, καὶ ἐπὶ βᾶθρου τετυλιγμένου δι' ὕψινοθαφοῦς βελούδου, ἦτο ἐμπεπηγμένη λόγχη, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκρέματο ὡραιότατη πανοπλία.

Πρὸς τὸν σαυρωτῆρα τῆς λόγχης, ἦσαν τοποθετημένα τέσσαρα κύπελλα πλήρη χρυσῶν νομισμάτων, ἐκ τῶν καλουμένων βυζαντιακῶν, προωρισμένων εἰς ἀμοιβὴν τοῦ νικῆσαντος κατὰ τὸν ἀγῶνα.

Παρὰ τὴν λόγχην ταύτην, ἀλλ' ἐμπεπηγμένοι ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἦσαν ὀκτώ ἄλλαι λόγχαι, ἀφ' ἑκάστης τῶν ὁποίων ἐκρέματο ἄσπις, φέρουσα τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἐμβλήματα τοῦ ἵπποτου εἰς ὃν ἀνήκεν.

Ἐν τῇ πρώτῃ, ἀνεγινώσκετο Μομφόρτ, καὶ τὸ ἐμβλημα αὐτῆς ἦτο γυνὴ ἀνατετραμμένη.

Δέον δὲ νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθεωρεῖτο ἡ μεγίστη τῶν ὕβρεων νὰ φέρῃ τις ἐν τῇ ἀσπίδι του τὴν μορφήν τοῦ ἄλλου ἀνατετραμμένην.

Ὅθεν ὁ ὑπερήφανος ἐκεῖνος Μομφόρτ, θέλων ὅπως δῆποτε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πρὸς τὴν Ἰταλίαν περιφρόνησίν του, ἐσκέφθη νὰ παραστήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ἀνατετραμμένης γυναικὸς.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν λόγχων ἐκείνων, ἀνεγινώσκετο : Στευδάροδ· τὸ δ' ἐμβλημα ἦσαν δύο χεῖρες, αἵτινες ἐκτύπων διὰ σφύρας ἐπὶ ἀκμωνος, μετὰ τῆς ρήσεως : Ὅσον καὶ ἂν κτυπᾶται δὲν θραύεται.

Ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τῇ τετάρτῃ, Βανδάμης· καὶ ἡ μὲν πρώτη τούτων ἦτο κατὰ μαυρος, μετὰ στιγματῶν ἐξ ἀργύρου, δῶρον τῆς ἐρωμένης του, ἣτις διὰ τοῦτου ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὰ δάκρυα, καὶ θὰ ἔχουσε κατὰ τὴν ἀπουσίαν του· ἡ δὲ δευτέρα ἔφερεν ὡς ἐμβλημα καρδίαν ἐν μέσῳ φλογῶν, διαπερασμένην διαμπαζῆ ὑπὸ βέλους, ὁμοίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἔραστῶν τιθεμένας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν των.

Ἐν τῇ πέμπτῃ, ἀνεγινώσκετο Βιλιμόν· τὸ δ' ἐμβλημα αὐτῆς ἦτο ἄνεμος προσπαθῶν νὰ σβέσῃ πυρᾶν, μετὰ τῆς ρήσεως : Ὅσον καὶ ἂν φυσᾷ δὲν σβύνομαι.

Ἐν τῇ ἕκτῃ, Μιρεποᾶ· τὸ δ' ἐμβλημα ἦτο χελώνη μετὰ τῆς λατινικῆς ρήσεως : «Tarde sed tuto».

Ἐν τῇ ἑβδόμῃ, Βορξίλλης· τὸ δ' ἐμβλημα ἦτο κύων κυνηγετικὸς φέρων ἐν τῷ στόματι λαγῶν.

Ἐν δὲ τῇ ὀγδῷ, οὐδέν. Ἡ ἄσπις αὕτη ἦτο πάλλευκος, οἷαν ἐσυνεθίζον νὰ φέρωσιν αὐτὴν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος οἱ νέοι ἵπποται. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὸν νεκρὸν Ζοαμβίλ.

Μετὰ τὰς λόγχας, ἦτο μακρὰ τράπεζα κεκαλυμμένη διὰ βαρυτίμου τάπητος, καὶ περὶ αὐτὴν ἐκάθητο αἱ ὡραιότεραι Ρωμαῖαι τε καὶ Γαλλίδες δέσποιναί, αἱ συνήθως δικάζουσαι τοὺς τοιοῦτους ἀγῶνας. Ἡ κόμησσα Βεατρίκη ἐκάθητο μικρὸν τι ὑψηλότερον, ὡς ἀνασσα· ὁ δὲ ἀγωνάρχης Γίλλης Λεβρόν, ἐπὶ μικροῦ θρανίου παρὰ τὴν τράπεζαν καθήμενος, εἶχεν ἐν χειρὶ περγαμηνήν, ὅπως ἐν αὐτῇ γράφῃ τὰ τε ὀνόματα καὶ τὰ ἐμβλήματα τῶν παρουσιαζομένων. Οἱ ἄλλοι ἵπποται, οἱ μὲν ὠπλισμένοι, οἱ δὲ ἐν πολυτελεστάτῃ περιβολῇ, ἔσταντο ὄρθιοι.

Εἶχεν ἤδη παρέλθῃ ἡ μεσημβρία καὶ οὐδεὶς παρουσιάσθη, ὅπως ζητήσῃ ν' ἀγωνισθῇ κατὰ τῶν ὀκτῶ προκαλούντων. — Τόσον μεγάλη ἦτο ἡ φήμη τῶν ἵπποτων, ὥστε οὐδεὶς, ὅσον ἀνδρεῖος καὶ ἂν ἦτο, ἐτόλμα ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτοῦς. Ὁ Γουῆδος τοῦ Μομφόρτ, φέρων δερμάτινον θώρακα, περιεφέρετο ἐν μέσῳ τῶν ἐν ὄπλοις συναδέλφων του καὶ μειδιῶν ἐκ διαλειμάτων ἔλεγε :

— Δὲν τὸ εἶπα ;

Τὸ ἐκ περιεργείας δραμόν ἐκεῖ πλῆθος ἔστατο ἀκίνητον εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων καὶ ἐπέκεινα ὀργυιῶν ἀπὸ τῶν ἀσπίδων, ὥσει μαγικὴ τις γραμμὴ ἐκώλυεν αὐτὸ νὰ προχωρήσῃ. Αἱ Ρωμαῖαι δέσποιναί παρετήρουν τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, προσπαθοῦσαι νὰ διακρίνωσιν ἐν αὐτῷ τινὰ τῶν λατρευτῶν των· μηδένα δὲ βλέπουσαι, ἔταπεινον αἰσχυρόμεναι τὴν κεφαλὴν. Αἱ Γαλλίδες ἠγάλλοντο ἐπὶ τῷ αἵματι τῆς Ἰταλίας.

Αἰφνης τὸ πλῆθος ἀπεσύρθη ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ ἵπποτης ὡραῖοι ἀναστήματος, ἔχων τὴν προσωπίδα τῆς κόρυθος αὐτοῦ καταβιβασμένην καὶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του γυναῖκα ὁμοίαν κατὰ πάντα πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀσπίδι τοῦ Μομφόρτ, ἀλλ' ἐν στάσει φυσικῇ, ὑποκλιθεὶς πρῶτον ἐνώπιον τῶν δεσποινῶν, ἐπληξεν εἶτα διὰ τῆς λόγχης

του τὴν φέρουσαν τὸ ἀτιμαστικὸν ἐμβλημα ἀσπίδα. Ἄλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ἑτέρα αἰχμὴ λόγχης τεραστίου μεγέθους, βεβαμμένη ἐν πεπηγμένῳ αἵματι, ἐπληξεν τὴν αὐτὴν ἀσπίδα. Στραφεῖς, εἶδεν ἄνδρα, φέροντα χαλυβδίνην πανοπλίαν καὶ ὡς ἐμβλημα κεραυνοῦν πίπτοντα ἀπὸ τῶν νεφῶν καὶ καταρρίπτοντα πύργον, μετὰ τῆς ρήσεως : Ἐπὶ χειρὸς κεκρυμμένης ἔξακοντιζέται.

— Κύριοι ἵπποται... εἶπεν ὁ ἀγωνάρχης Λεβρόν εἰς τοὺς δύο νεήλιδας... Ὁφείλομεν νὰ γνωρίσωμεν ἡμῖν ὅτι, καίπερ δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν προκλήσεις ἄχρως ἐσχάτων, ἐπιθυμοῦμεν ὁμως νὰ μὴ χυθῇ αἷμα.

— Πράγματι... προσέθετο ὁ Μομφόρτ... καὶ ἐγώ, ἵπποται, σὰς συμβουλεύω αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶπεν ὑμῖν ὁ κύριος κοντόσταυλος... διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἤμαι ἡ αἰτία τῶν δακρῶν δεσποίνης τινός.

— Ἄν δὲν θέλετε νὰ διατρέξετε τὸν κίνδυνον τῆς ἄχρως ἐσχάτων προκλήσεως... ἀπήντησεν ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἵπποτης... δὲν ἔχετε νὰ πράξετε ἄλλο ἢ νὰ μὰς παρακαλέσετε ἐνώπιον τῶν δεσποινῶν τούτων, καὶ εἰμεθα πρόθυμοι νὰ μεταβάλωμεν αὐτὴν εἰς τὴν πρῶτην πτώσιν.

— Sangbleu! ἀνέκραξεν ὁ Μομφόρτ, ἠκούσθη ποτὲ ὑπερηφάνεια ὁμοία πρὸς ταύτην; Γράψατε, κοντόσταυλε, τὴν θανατικὴν αὐτῶν καταδίκην. Προσέξατε, ἵπποται, ἂν θέλετε, σὰς δίδω καιρὸν νὰ ἀποσυρθῆτε.

— Κόμη, εἶπεν ὁ ἵπποτης τοῦ κεραυνοῦ, παρατηρήσατε, παρακαλῶ, τὴν αἰχμὴν τῆς λόγχης μου. Δὲν εἶναι αἷμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶναι πηγμένον ἐπ' αὐτῆς; Αἶ! σὰς βεβαίω ὅτι τὸ αἷμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἄν, τὰ ἔργα συμφωνοῦσι πρὸς τοὺς λόγους σὰς, εἶπεν ὁ Μομφόρτ, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀποκτήσωμεν τιμὴν τινὰ ἐκ τῆς ἡττης σὰς.

— Ἡ θὰ βλασφημήσητε ἴσως τοὺς ἀγίους, διότι ἐπροκαλέσατε τὸν ἀγῶνα, ἀπήντησεν ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἵπποτης.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ἵπποτης τοῦ κεραυνοῦ, στραφεῖς πρὸς τοὺς ὀκτῶ Γάλλους, αἱ καυχησιολογίαι δὲν θριαμβεύουσιν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ εἶναι ἀνάξια εὐγενῶν ἵπποτων. Ἄς πράξῃ ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ὁ Θεὸς ἄς ἀποφασίσῃ περὶ τῆς νίκης.

— Ἡ λόγχη μᾶλλον ὠφεῖλετε νὰ εἰπῆτε, ἵπποται, ἀπήντησεν ὁ Μομφόρτ.

— Καθὼς θέλετε, κύριε κόμη. Ἀγωνάρχα, γράψατε τὸ ἐμβλημά μου, διότι τὸ ὄνομά μου ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃ ἀγνωστον.

— Καὶ περὶ ἡμῶν, τί νὰ γράψω; ἠρώτησεν ὁ Λεβρόν τὸν πρῶτον ἐλθόντα, ἀφοῦ ἔγραψεν τὸ ἐμβλημα τοῦ ἵπποτου τοῦ κεραυνοῦ.

— Γράψατε ἐπίσης τὸ ἐμβλημά μου.

— Συνετὴ πρόβλεψις διὰ τὴν ἡτταν, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Μομφόρτ. Οὕτω ρίπτει τις μετὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τὸ αἶσχος.

— Κύριοι ἵπποται, εἶπεν ὁ ἀγωνάρχης, οἱ ἀντίπαλοί σὰς εἶναι ὀκτώ, καὶ ὁμεῖς

εἴσθε δύο μόνον. Θέλετε νὰ ἀντιταχθῆτε μόνον καὶ κατὰ τῶν ὀκτώ ;

— Ἐχετε συντρόφους ; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ τὸν πρῶτον ἐλθόντα.

— Ἐχω τὴν καρδίαν, — τὸ ξίφος — τὴν λόγχην, — καὶ τὸν πέλεκυν. — Ἐκαστον τούτων ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἓνα Γάλλον. Καὶ ὑμεῖς ἐπίσης τὰ ἔχετε ὅθεν εἰμεθα ἐξ Ἰσού.

Ὁ Μομφόρτ ἔτριξε τοὺς ὀδόντας ἐκ τῆς λύσεως καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπλήσθησαν αἵματος. Τότε ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ, κινήσας τὴν κεφαλὴν, εἶπεν :

— Ἴδου ἐλέγθησαν πλείονα ἢ ὅσα εἶναι ἀναγκαῖον δι' ἀγῶνα ἄχρι θανάτου. Ἴππότες, ἂν εἴσθε ἀνδρεῖοι, ὅσον τολμηροί, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι θὰ νικήσωμεν. Καὶ ὅμως θέλω νὰ εἰμεθα καὶ ἡμεῖς ὀκτώ, διότι ὁ ἄνθρωπος πέπει νὰ ἔχη πεποίθησιν εἰς ἑαυτὸν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον. Λοιπόν, κύριε ἀγωνάρχα, θὰ φέρω ἐγὼ τοὺς ἄλλους ἔξ. Τὸ ἔμβλημα τῶν θὰ ἦναι χρυσοῦς ἀστὴρ ἐν μέλανι πεδίῳ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ, χωρὶς νὰ ὑποκλιθῆ, ἐστράφη πρὸς τὸ πλῆθος, ὅπερ ψιθυρίζων ἀπεσύρθη ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὅπως ἀφίσῃ ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς τὸν γίγαντα, γενόμενον ἐντὸς ὀλίγου ἄφαντον.

Ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἱππότης, ποιήσας εὐγενεστῆν ὑπόκλισιν πρὸς τὰς δεσποίνας, αἰτινες εὐχαρίστας τὸν παρετήρουν, ἀπεμακρύνθη ὡσαύτως.

Διαλυθεῖσας τῆς γοητείας, ἀνέστη ἡ ἰταλικὴ ἀρετὴ. Ἴππότες ἐσπευσαν πανταχόθεν νὰ πληξῶσιν, οἱ μὲν διὰ τοῦ ὄπλου, οἱ δὲ ἄλλως τὰς κρεμαμένους τῶν Γάλλων ἀσπίδας, ἄχρι δὲ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τὸ βιβλίον τοῦ αὐλαρχοῦ ἐπληρώθη ὀνομάτων καὶ περιγραφῶν ἐμβλημάτων. Ὁ Μομφόρτ ἔμενε σύνοφρος καὶ σιγῶν. Ὁ Λεβρόν, κλείσας τὸ βιβλίον, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπεν :

— Εἰξεύρετε, κόμη, τί λέγει ἡ παροιμία ;

— Τί ἐνδιαφέρομαι περὶ τῶν παροιμιῶν σας ;

— Θὰ ἀποκτήσετε ἐξ αὐτῶν σοφίαν. Δὲν ὑπάρχει κεραυνός, οὐδὲ ἀνεμος, φοβερώτερος καὶ ἀγριώτερος τοῦ προσβληθέντος καὶ μὴ φρονεθέντος ἀνθρώπου.

— Ἐπραξά σήμερον τὸ πρῶτον· αὔριον θὰ πράξω τὸ δεύτερον.

— Ἄν οἱ λόγοι ἦσαν καὶ καμώματα, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι οὕτω θὰ συνέβαινεν. Ἄλλ' οἱ ἱππότες ἐκεῖνοι δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι ἐκ τῶν πιπτόντων εὐκόλως.

— Τοῦτο συμβαίνει, διότι τὰ ἐξήκοντα ἔτη βλέπουν διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ τσσαράκοντα. Ὑμεῖς δὲ, κύριε ἀγωνάρχα, εἴσθε καταλληλότερος νὰ λέγετε παροιμίας ἢ νὰ κτυπᾶτε διὰ τοῦ ξίφους.

Ὁ Γίλλης Λεβρόν, ἱππότης ἀκηλίδωτος καὶ ἀτρόμητος, ἀκούσας τὴν πικρὰν ἐκείνην ἀπάντησιν, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός του, ἐτίναξε μετὰ λύσεως τὴν λευκὴν καὶ ἔντιμον κόμην του, καὶ ἐσκέφθη νὰ πλήξῃ

κατὰ πρόσωπον τὸν χυδαῖον ὕβριστήν. Ὁ Μομφόρτ ὅμως, ἀδιαφορῶν περὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἐντυπώσεως τῶν λόγων του, εἶχεν ἀπομακρυνθῆ. Ἡ σύνεσις ὑπηγόρευσεν εἰς τὸν Λεβρόν νὰ μὴ προκαλέσῃ σκάνδαλα ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν· ἀλλ' ἠσθάνετο τὴν ὕβριν ἐντυπωθεῖσαν ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ἔπνεεν ἐκδίκησιν.

Ἦτο ἡ ἕκτη Ἰανουαρίου τοῦ 1266, ὅτε μεγαλοπρεπῆς συνοδία, ἀποτελουμένη ἐξ ἱεραρχῶν, δικαστῶν καὶ ἱπποτῶν, ἰταλῶν τε καὶ γάλλων, μετέβη ἐν ἤχοις σαλπίγγων, εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κόμητος τῆς Προβηγκίας, ὅπως φέρῃ αὐτὸν εἰς τὸ Λατερανόν, ὅπου περιέμενεν αὐτὸν ὁ Ποντίφηξ. Οὐδέποτε πολεμικὸς ἵππος ἐξεδήλωσε τόσον θερμῶς τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν του, ἀκούων τὸ σάλπισμα τῆς ἐφόδου, ὅσον ἡ Βεατρίκη ἀκούσασα τὰς σάλπιγγας ἐκεῖνας, αἰτινες ἠγγελον αὐτῇ ὅτι ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ ἀγούσῃ εἰς τὴν στέψιν ὀδῶ. Ἀμέσως διέκοψε τὴν κόμμωσιν τῆς καὶ ὤρμησεν ὡς ἦτο ἡμιενδεδυμένος εἰς τὴν θύραν, ὅπως ἐξέβη. Ὁ Κάρολος, λαβὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος, τὴν ἐπκνέφερον εἰς τὴν θέσιν τῆς, εἰπὼν ἡσυχῶς :

— Δέσποινα, πρᾶνθητε. Τὸ νὰ λάβῃ τις τὸ στέμμα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ποντίφηκος δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ βασιλισσα.

Τὴν ἐπίσημον λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Πάπας, τῇ βοηθείᾳ τῶν : Ροδόλφου ἐπισκόπου Ἀλβάνου : Ἀρχηρίου, ἱερέως τῆς ἀγίας Πρασιδῆς : Ριχάρδου, τοῦ ἀγίου Ἀγγέλου : Γοφφρέδου, τοῦ ἀγίου Γεωργίου τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος : καὶ Ματθαίου, τῆς Παναγίας τοῦ λιμένος : καρδινάλιον διακόνων. Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα τῆς Προβηγκίας, λευχειμονοῦντες, ἔμενον γονυπετεῖς ἐπὶ βαρυτίμων προσκεφαλαίων. Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, οἱ μὲν Ἀρχήριος καὶ Ροδόλφος ἔλαβον τὸν Κάρολον, οἱ δὲ Ριχάρδος καὶ Γοφφρέδος τὴν Βεατρίκην, καὶ ἔφερον αὐτοὺς παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ Κλήμης, λαβὼν ἀπὸ τῆς ἀγίας τραπέζης τὴν βούλλαν τῆς περιβολῆς, ἀνέγνω γεγυμνασμένην τῇ φωνῇ :

— Ἡμεῖς, Κλήμης ὁ Δ' πάπας, δούλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῇ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων χορηγηθείσῃ ἡμῶν ἐξουσίᾳ, ὅπως προνοῶμεν περὶ τῆς μεζιζονος δόξης τῆς ἐκκλησίας, ἣν ἡ παντοδύναμος ἀγαθότης ἀνέθετο ταῖς ἡμετέραις φροντίσι, διατάσσομεν ὅπως ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς Σικελίας, ἐνθεν καὶ ἔνθεν, τοῦ φάρου, ταῖς δικαιοδοσίαις αὐτοῦ, τοῖς ἐξαρτήμασι, τοῖς τιμαρίοις κτλ. ὁ βασιλεὺς Μαμφρέδης ὁ τῆς Σομβρίας, θεωρεῖται ἐκπρωτος, ἐπικυροῦντες ταῦτοχρόνως καὶ τὸν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προκατόχων ἀπαγγελθέντα κατ' αὐτοῦ ἀφορισμόν. Περιβάλλομεν δὲ Κάρολον τὸν κόμητα τῆς Ἀνδεγαυίας καὶ Προβηγκίας, πεφιλημένον ἡμῶν υἱόν, διὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλείου, πλὴν τῆς πόλεως τοῦ Βενεβέντου, μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς χώρας καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, — αὐτόν τε καὶ

τοὺς αὐτοῦ ἀπογόνους, ἄρρενας τε καὶ θήλειαι, — ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως ἀρρένων. — Ἐκ δὲ τῶν ἀρρένων, θέλει ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον ὁ πρωτότοκος. — Ἐν ἐλλείψει δὲ ἀρρένων τε καὶ θηλέων, ἂν μὴ ἐκτελεσθῶσι τὰ συμπεφωνημένα, τὸ βασίλειον ἐπανάγεται εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ δὲ δροὶ ὑφ' οὓς γίνεται ἡ περιβολὴ αὕτη, εἶναι οἱ ἐξῆς :

Νὰ μὴ διαιρεθῇ τὸ βασίλειον. Νὰ δίδεται ὄρκος ὑποτελείας καὶ πίστεως εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως ὑποχρεοῦται, καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἀνακηρυχθῆ αὐτοκράτωρ καὶ κυρίαρχος τῆς Λομβαρδίας καὶ τῆς Τοσκάνης, νὰ παραδίδῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐντὸς τεσσαρῶν μηνῶν τὸ βασίλειον· ἂν ὁ βασιλεὺς ἦναι ὑπερδεκαεπταέτης, νὰ διαχειρίζεται αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν· ἂν ὄχι, νὰ ὑπόκηται εἰς τὴν κηδεμονίαν τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ πλήρῳνη κατ' ἔτος τὴν παραμονὴν τῶν ἀγίων Πέτρου καὶ Παύλου φόρον ὀκτακισχιλίων οὐγγιῶν χρυσοῦ, πρὸς δὲ καὶ ἓνα ἱππὸν λευκόν, ἀγαθὸν καὶ πρᾶον. Τῇ ἀπαιτήσει τοῦ ποντίφηκος, νὰ πέμπῃ εἰς βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας τριακοσίους ἀνδρας ἐνόπλους, καταβάλλων καὶ τὸν μισθὸν αὐτῶν διὰ μίαν τριμηνίαν, οἵτινες ὅμως δύνανται ν' ἀνταλλαχθῶσι καὶ διὰ πλοίων. Νὰ μὴ ἀναμιχθῶσι ποτέ, οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε οἱ διαδοχοὶ του, εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ τοὺς διορισμοὺς τῶν ἐπισκόπων, πλὴν τοῦ εἰς αὐτοὺς ἀνήκοντος δικαιώματος διαθέσεως. Νὰ μὴ φορολογῶνται αἱ ἐκκλησίαι. Νὰ ἔχη πάντοτε ἐτοιμοὺς ὁ βασιλεὺς χιλίους ἱππεῖς, ὅπως ἀποστείλῃ αὐτοὺς εἰς Παλαιστίνην κτλ.

Ὁ Κάρολος, ὅστις ἤκουε πάντας τοὺς ὄρους τούτους, σκεπτόμενος οὐδ' ἓνα αὐτῶν νὰ τηρήσῃ, ἀπήντησεν :

— Ἡμεῖς, Κάρολος τῆς Γαλλίας, ἐλέφ Θεοῦ κόμης τῆς Ἀνδεγαυίας, τοῦ Φολκακκίερι, τῆς Προβηγκίας καὶ τῆς Λιγγουαδόκας, βασιλεὺς τῆς Σικελίας, τοῦ δουκατοῦ τῆς Ἀπουλίας καὶ τοῦ πριγκηπάτου τῆς Καπύης, πρὸς ὑμᾶς, δέσποτα Κλήμη Δ' Πάπα, καὶ ἐπ' ὀνόματι ὑμῶν, πρὸς τοὺς ὑμετέρους διαδόχους, θὰ δίδωμεν ὄρκον ὑποτελείας διὰ τὸ βασίλειον τῆς Σικελίας καὶ τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Φάρου χώραν ἄχρι τῶν συνόρων, πλὴν τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων τοῦ Βενεβέντου, τῶν διαμερισμάτων αὐτῆς καὶ τῶν ἐξαρτημάτων, ὧν ἡ παραχώρησις ἐγένετο ἡμῖν ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς δὲ, ἐπικυροῦμεν πάντα τὰ ἐν τῇ Βούλλᾳ περιεχόμενα, ὑπισχνούμενοι καὶ ὁμνούντες νὰ τηρήσωμεν πάντα ταῦτα ἀπαρεγκλίτως.

Ματθαῖος, ὁ καρδινάλιος διάκονος, λαβὼν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἔθετο αὐτὸ ἐνώπιον τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης, ὅπως θέσωσιν ἐπ' αὐτοῦ τὰς χεῖρας. Ὁ Κλήμης, λαβὼν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ δύο μανδύας ἐκ πορφύρας μεθ' ὑπορράματος ἐκ δέρματος λευκοκίτιδος, ἔδωκεν αὐτοὺς εἰς τοὺς καρδινάλιους, ὅπως καλύψωσι τὰ νῶτα τοῦ τε Καρόλου καὶ τῆς Βεατρίκης, οἵτινες γονυπετήσαντες ἀμέσως ἐπὶ τῶν

βαθμίδων τοῦ θυσιαστηρίου ἔλαβον παρὰ τοῦ Πάπα τό τε ἱερὸν χρῖσμα καὶ τὸ βασιλικὸν στέμμα, ὅπερ ὁ Ματθαῖος ἔφερεν αὐτῷ ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου. Ἡ Βεατρίκη ἤρχισε νὰ τρέμη, ὠχρίασε, καὶ δάκρυ ἔπεσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ὁ Κάρολος, ἀπαθής, ἐσκέπτετο, οὐχὶ τόσον περὶ τῆς τελετῆς, ὅσον περὶ τῶν μέσων δι' ὧν θὰ κατέκτα τὸ βασίλειον, οὕτινος τὸ στέμμα μόνον εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὁ Πάπας, μετὰ τὴν στέψιν, ἐγονυπέτησεν ἐπίσης καὶ ἄρας πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἐπεκαλέσθη τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ λαὸς συνῴδευσε τὴν δέξιν ἐκείνην διὰ θορυβῶδων κραυγῶν. Ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων ἀνήγγειλε τὸ τέλος τῆς τελετῆς. Αἱ σάλπιγγες συνετέλεσαν εἰς τὴν αὔξισιν τοῦ θορύβου. Κραυγαὶ δὲ ἐξεράγησαν πανταχόθεν: Ζήτω ὁ βασιλεὺς Κάρολος! Ζήτω ἡ βασίλισσα Βεατρίκη! Ζήτησαν οἱ βασιλεῖς τῆς Σικελίας! ... Ἐνόμιζέ τις ὅτι ὁ ναὸς θὰ κατέπιπεν ἐκ θεμελιῶν εἰς τὸν ἐκ τῶν κραυγῶν ἐκείνων προξενούμενον δονισμόν... Καὶ ὅμως, ἐν μέσφ τῶν ἐπευφημιῶν, ἠκούσθη αἴφνης καὶ ὠρυγὴ τις: Θάνατος εἰς τοὺς Γάλλους! Ἐκαστος τῶν ἐν τῷ ναῷ, νομίσας, ὅτι παρ' αὐτῷ ἴστατο ὁ τὴν τολμηρὰν κραυγὴν ἐκείνην βαλὼν, (τόσον ἤχηρὰ καὶ φοβερὰ ὑπῆρξεν ἡ ὠρυγὴ), ἐστράφη ὠργισμένος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γείτονός του εἶδεν ἐκπνεούσας τὰς τελευταίας συλλαβὰς τοῦ: Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Κάρολος! Πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι ἡ κραυγὴ ἐκείνη προῆλθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς καὶ ὕψωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Καὶ ὁ Κάρολος ἤκουσεν αὐτὴν, ὑπάρξασαν ἀφορμὴν θανατικῆς καταδικῆς πολλῶν ἑκατοντάδων ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνος ἐθυσίασε βραδύτερον, ὅπως καθησυχῆσθαι τὴν ὑπόνοιαν, ἣν ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἐνέβαλεν ἐν τῷ πνεύματί του.

Ὁ Κλήμης, περὶ τὴν δέξιν του, κατῆλθεν, ἠσπάσθη τὸν βασιλέα ἐπὶ τοῦ μετώπου, περιεπτύχθη τὴν βασίλισσαν καὶ εἶπε λατινιστί:

— Ἰδοὺ ὑμεῖς βασιλεῖς καὶ χριστοὶ τοῦ Κυρίου. Ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλέως εἶναι ὡς ὁ βρυχηθὸς τοῦ λέοντος. Ὁ προκαλῶν τὴν ἀγανάκτησίν του ἁμαρτάνει κατὰ τῆς ψυχῆς του. Ἄλλ' ὡς οἱ ρύακες τῶν ὑδάτων, ἡ καρδία τῶν βασιλέων κεῖται ἐν χερσὶ τοῦ Θεοῦ. Εἰρήνη ὑμῖν.

Οἱ νέοι βασιλεῖς ἀνῆλθον ἐν μέσφ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ ὄχλου, εἰς τὸ Λατερανόν, ἔνθα παρετέθη αὐτοῖς μεγαλοπρεπὲς γεῦμα.

Ὁ Πάπας ἐκάθησε τρίτος μετ' αὐτῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἐπὶ θρόνου ὑψηλοτέρου, καθ' ἃ ἤρμοζεν εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς του.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, μετέβησαν ἐν τῇ αὐτῇ συνοδίᾳ, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἣτις εἶχε διασκευασθῆ καταλλήλως διὰ τὸν ἀγῶνα.

Ἐκεῖ ἤσκειτο καθ' ἑκάστην ἡ νεολαία τῆς Ρώμης εἰς ἀγῶνας, καθ' οὓς ἐμάχοντο διὰ λογγῶν ἀνευ αἰχμῆς.

Εἶθε δὲ νὰ εἶχε τότε ἡ ἡμετέρα Ἰταλία καὶ σύνεσιν, ὡς εἶχε καὶ ἰσχὺν βραχιόνων. Ἡ πλατεῖα ἐκείνη ἦτο πεδῖον ὠσειδῆς, περιβαλλόμενον ὑπὸ βαθυτάτης τάφρου, ἐχούσης πλάτος τεσσάρων ἢ ἕξ ὀργυῶν καὶ κατὰ τὰς τοιαύτας περιστάσεις πληρουμένης ὕδατος.

Παρὰ τὸ σημεῖον, καθ' ἃ αἱ καμπύλαι συνεστέλλοντο ὅπως ἐνωθῶσι, εἶχεν ἀχθῆ εὐθεῖα γραμμὴ καὶ τὸ μεταξὺ τῆς γραμμῆς ταύτης καὶ τῆς ἄκρας τοῦ πεδίου διάστημα ἐχρησίμευε διὰ τοὺς χωροφύλακας, τοὺς κήρυκας, τοὺς κλητῆρας καὶ ἄλλα πρόσωπα ἀναγκαῖα εἰς τοὺς τοιούτους ἀγῶνας.

Περὶ τὴν τάφρον εἶχον ἀνεγείρη θεωρεῖα κεκαλυμμένα δι' ὀρειοτάτων ταπήτων.

Μεταξὺ δὲ τῶν θεωρειῶν τούτων διεκρίνετο τὸ τοῦ Καρόλου διὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν ταπήτων, τὰ χρυσοῦ κοσμημένα καὶ τὰς πολυχρούους σημαίας.

Γυναῖκες ὠραιόταται, ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν ὁποίων ἤνθον τὰ ρόδα τῆς νεότητος, πολυτελεστάτας φέρουσαι περιβολάς, ἐκάθητο σοβαραὶ καὶ περιμένουσαι ἀπλήστως ἕνα χαιρετισμὸν ἐκ μέρους τῶν μελλόντων ν' ἀγωνισθῶσιν ἵπποτων, δυνάμενον νὰ καταστήσῃ αὐτὰς καταφανεῖς.

Περὶ τὰς κιγκλίδας συνωθεῖτο ὄχλος ἡλίθιος καὶ θηριώδης, ὅπως ἴδη καλλίτερον. Οὐδ' ἤρουν νὰ τοὺς καθησυχῶσιν κτυπήματα, ἀ διὰ τῶν σαυρωτήρων τῶν λογγῶν τῶν κατήνεγκον αὐτοῖς ἐνίοτε οἱ τραχεῖς στρατιῶται.

Νεύσαντος τοῦ Καρόλου, ἠκούσθη ὁ ἦχος κέρατος. Οἱ περιστώτες ἠσθάνθησαν φρικίαν ἐλπίδος καὶ φόβου.

Βαθυτάτη σιγὴ ἐπεκράτησε πανταχοῦ. Δεύτερος ἦχος ἠκούσθη... εἶτα τρίτος... Τότε κατεβιβάσθησαν δύο μικραὶ γέφυραι, κατὰ τὴν ἐσχατιὰν τῆς πλατείας, καὶ οἱ ἵπποται ἀνὰ δύο διῆλθον τὴν τάφρον.

Ὁ ἀγωνάρχης Γίλλης Λεβρούν, ἐν τῷ μέσφ τοῦ πεδίου, προσεκάλεσε τοὺς ἵπποτας νὰ ὁμῶσασιν ἐπὶ τῶν ἀγίων, ὅτι θὰ ἠγωνίζοντο ἐντίμως, ἀνευ δόλου, ἀνευ γοητειῶν ὅτι τὰ ὄπλα τῶν δὲν ἦσαν μαγευμένα, καὶ ὅτι δὲν εἶχον ἐπικαλεσθῆ ἄλλην βοήθειαν, πλὴν τῆς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Εἶτα ὑπέμνησεν αὐτοῖς, ὅτι ὄφειλον νὰ μὴ τραυματίσωσι τοὺς ἵππους, καὶ ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς οὕτως, ὥστε νὰ ἔχωσι πάντες τὰ αὐτὰ πλεονεκτήματα τοῦ τε ἀνέμου καὶ τοῦ ἡλίου. Μεθ' ἃ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεδίου, πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ παρὰ τὸ θεωρεῖον τοῦ βασιλέως Καρόλου, ὅπως ἦναι ἕτοιμος εἰς πᾶσαν διαταγὴν του, καὶ ἐκεῖ ἔστη ἀκίνητος, ὡς ἀγαλμα.

Ἐκεῖ δὲ πλησίον ἔκειτο καὶ τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος. Δύο ὑπαγωνάρχαι, μετὰ τῶν κηρύκων, ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰς ἄκρας τῆς πλατείας, ἀς περιεγράφαιεν, παρὰ τὰς μικρὰς γεφύρας. Οἱ ἵπποται, ἐν τάξει ἰστάμενοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν περιέμενον τὸ σύνθημα. Ὁ Γίλλης Λεβρούν ἐταπείνωσε τὴν λόγγην καὶ οἱ ἵπποται ὤρμησαν κατ' ἀλλήλων.

Ἐπαίσχυντον θέαμα!... Ἐξ ἵπποται Ἰταλοὶ, κατὰ τὴν πρώτην σύγκρουσιν, ἔπεσαν ἀπὸ τῶν ἵππων. Μόνοι οἱ δύο ἵπποται, ὁ τοῦ κεραυνοῦ καὶ ὁ πρῶτος ἐλθὼν, ἔμειναν ἀσάλευτοι ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου. Ἄλλ' ὡσεὶ καταληφθέντες ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ἔστρεψαν τοὺς ἵππους τῶν πρὸς τὸ κιγκλίδωμα. Ἡχηροὶ καγγασμοὶ ἠκούσθησαν αἴφνης εἰς βάρος τῶν ἠττηθέντων, χειροκροτήματα δὲ ὑπὲρ τῶν νικητῶν. Αἱ δέσποιναι ἔσειον τὰς ζώνας τῶν. Ὁ Κάρολος ὑψοῦντο ἐνδομύχως, διότι ὁ τρόμος τῶν Ἰταλῶν συνετέλει εἰς τὴν φήμην τῶν γαλλικῶν ὄπλων.

— Εἶσθε Ἰταλός;... ἠρώτησεν ὁ ἵπποτης τοῦ κεραυνοῦ τὸν πρῶτον ἐλθόντα.

— Εἶμαι.

— Καὶ τί σκέπτεσθε νὰ πράξετε;

— Νὰ νικήσω ἢ ν' ἀποθάνω.

— Ἄς διδάξωμεν λοιπὸν τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους ὅτι ἡμεῖς οἱ δύο ἀρκοῦμεν δι' ὅλους αὐτούς.

Καὶ ἀμέσως ἔστρεψαν τοὺς ἵππους τῶν. Οἱ θεαταὶ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ νέων σκηνῶν εἰσέγησαν. Παρασυρθέντες ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν ἵππων τῶν, πρῶτοι τῶν Γάλλων συνήνησαν τὰς ἰταλικὰς λόγγας ὁ Βιλμόν καὶ ὁ Βρεζίλλης. Οὗτος, πλῆγεις ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐλθόντος, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου ὑπτίως. Ἐκεῖνος, ἐπλήγη ὑπὸ τοῦ ἵππου τοῦ κεραυνοῦ τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἡ λόγγη διαρρήξασα τὴν προσωπίδα τῆς κόρυθος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα του. ἔκοψε τὴν γλῶσσαν του καὶ ἐξῆλθεν ὀπισθεν. Ὁ δὲ ἀντίπαλός του ἀνυψώσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου τὸν ἐξεσφενδόνισε πῶμα μακρῶν. Οἱ δύο Ἰταλοὶ ταπεινώσαντες αὐθις τὰς λόγγας τῶν καὶ περνίσαντες τοὺς ἵππους τῶν, συνήνησαν τὸν στρατάρχην Μιρεποῦ καὶ Ζουαμβίλ, τὸν νεαρὸν ἵπποτην. Τὸν Μιρεποῦ καὶ τὸν ἵππον του. ἀνέτρεψεν ἡ λόγγη τοῦ ἵπποτου τοῦ κεραυνοῦ· μία δὲ τῶν κνημῶν τοῦ πεσόντος ἐθραύσθη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἵππου. Οἱ κλητῆρες ἔσπευσαν τότε νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν ἀλγοῦντα ἐκτὸς τοῦ περιβόλου.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Θ.

Ὁ λοχαγός, σκληρῶς ὑπὸ τῆς κομῆσης προσβληθείς, ἀφῆκε τὴν Ἀγγλικὴν πρεσβείαν ὑπὲρ ποτε ἐξωργισμένους. Κατῴκει ἐν τῇ ὁδῷ Πυραμίδων ἐγγύτατα τῆς Saint Roch, ὅπου μετέβη πεζός. Κατερχόμενος τὴν συνοικίαν Saint-Honoré, διελογίζετο. Βεβαίως τὸ πρᾶγμα ἔφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Τῷ ἦτο ἐφεξῆς ἀδύνατον νὰ μὲνη παρὰ τῷ στρατηγῷ, ὑπὸ τὰς ἐξευτελιστικὰς συνθήκας,

ὕψος ἢ δυσμένεια τῆς κομῆσός καταδικάζει αὐτὸν νὰ ζῆ.

Ἄν ἦτο πονηρότερος ὁ Σεβερὰκ ἤθελεν ἴσως μαντεύσει, ὑπὸ τὴν κακεντρέχειαν τῆς Σάρρας, πείσμα γυναικὸς παραμεληθείσης.

Ἄλλ' ἀπλοῦς καὶ τίμιος, διέβλεπε, μόνον ἀντιπάθειάν τινα ἢ ἡγνὸν τὴν αἰτίαν.

Τ' ἀποτελέσματα ὅμως αὐτῆς ἦσαν τόσῳ ἀδιάφυστα, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῆ ὑφιστάμενος ταῦτα ἀνευ ἐξευτελισμοῦ.

Κατευασθεὶς ὑπὸ τῆς κινήσεως, ἀναψυγείς ὑπὸ τοῦ καθαροῦ ἀέρος, ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαληνιώτατος, ἀλλὰ λίαν ἀποφασιστικὸς, ὑποσχεθεὶς ἑαυτῷ νὰ ἴδῃ, τῇ ἀμέσῳ ἐπαύριον τὸν στρατηγόν, ὅπως τῷ ὑποβάλλῃ τὴν παραίτησίν του.

Τῇ δεκάτῃ τῆς πρωίας ἐνδυθεὶς ἤδη ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ὅτε ἐκρουσαν τὴν θύραν τοῦ οἰκῆματός του. Ἀνέψξε, καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ Μερλώ. Ἐν τῇ ὁδῷ, ὑπὸ τὰ παράθυρα, οἱ ἵπποι κρατούμενοι ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ ὑπὸ τινος groom ἐπληττον τὸ λιθόστρωτον διὰ τῶν πετάλων. Ὁ νέος ἐποίησε κίνημα τι ἐκπλήξεως.

— Ἄ! ἐκπλήττεσθε βλέπων με ἐνταῦθα; εἶπεν ὁ κόμης μειδιῶν. Φαίνεται ὡς νὰ ἐγενόμην ἐγὼ μὲν λοχαγὸς ὑμεῖς δὲ στρατηγός. Ἐἴθε νὰ ἦτο οὕτω!

— Ναί, θὰ ἦσουν πολὺ προοδευμένους! ... ἐγόγγυσεν ὁ Μερλώ... Θὰ ἔκαμνες τίποτε ἄλλο ἀπ' ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμες;

— Ὅχι! Ἀλλὰ θὰ εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸ κάμω πάλιν. Ἐπειτα θὰ ἤμην τεσσαράκοντα ἔτη νεώτερος τοῦλάχιστον... Νομίζεις ὅτι εἴμεθα νόστιμοι τώρα;

— Ἐγὼ εὐρίσκω τὸν ἑαυτόν μου πολὺ καλὰ καθὼς εἶμαι. Κατὰ τὴν ζωὴν ποῦ περῶ, δὲν μοῦ χρειάζεται νὰ εἶμαι ὠραίος. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἀξίωσιν. Εἴκοσι χρόνια εἶναι τώρα ὅπου δὲν δίδω ἕνα ὄβολόν, δι' ὄλαις ταῖς γυναῖκες τοῦ κόσμου!

— Μάλιστα, σὺ εἶσαι προνομιοῦχος ὄν, εἶπεν ὁ στρατηγὸς γελῶν, σύνοψις τῶν ἠθικῶν τελειότητων. Ἐχεις μάλιστα τὴν καλοκάγαθιαν σκύλου καὶ τὴν μαλακότητα ἵπποξύστρας... Ἄλλ' ἀφῶμεν ταῦτα.

— Ἀγαπήτέ μοι Σεβερὰκ, ἔρχομαι ἐνταῦθα ὡς ἀπεσταλμένος. Συνέβη χθὲς μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς κομῆσός, μικρὰ παρεξήγησις, καὶ ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς νὰ ἐκφρασῶ ὑμῖν τὴν ἐπὶ τούτῳ λύπην τῆς.

Ὁ παρὰ τὴν ἐστίαν ἱστάμενος Πέτρος, προὐχώρησεν ἐν βῆμα· ἐγένετο καταπόρφυρος, καὶ διὰ κινήματός τινος διαμαρτυρίας!

— Στρατηγέ μου, εἶπε, καθικετεύω ὑμᾶς... Ἀληθῶς, ἐδώκατε μεγάλην, ὑπὲρ τὸ δέον, σημασίαν εἰς ἐλάχιστον συμβεβηκός. Πιστεύσατε, ὅτι καλλίστα γινώσκω, πόσον εἶμαι μικρὸς ἀπέναντι τῆς κομῆσός, ὥστε δὲν ἠδυνάμην οὔτε ἐν

λεπτὸν νὰ πιστεύσω εἰς τὴν σκιὰν κακῆς ἰδέας ἐκ μέρους τῆς, ὅτι θὰ κατέβαινε μέχρι τῆς βαθμίδος τοῦ νὰ θελήσῃ νὰ με προσβάλλῃ.

— ὦ! ὦ! ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ στρατηγός, αὐτὸ εἶναι πολὺ δεινόν! Πέτρε, φίλε μου, δὲν εὐρίσκω ὑμᾶς οἶον ἡλιζόν. Βλέπω ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι σπουδαιότερον ἢ ὡς ἡ κομῆσός μοι τὸ παρέστησε... Δὲν παρέστην εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην... Εἶδον ὅμως ὅτι συνέβαινε μεταξὺ ὑμῶν δυσάρεστόν τι... ἠρώτησα τὴν κομῆσάν, ἦτις δυσχυρίζεται ὅτι παρεξήγησατε τοὺς ἀθώοτατα ἐκφρασθέντας λόγους τῆς.

— Πολὺ πιθανόν, εἶπε ψυχρῶς ὁ Σεβερὰκ, ἀφοῦ ἡ κυρία Καλανέλ τὸ βεβαίωσεν. Εἶμαι λοιπὸν μωρὸς διότι δὲν ἠνόησα αὐτὴν καλῶς... Καὶ ἐπειδὴ φόβος ὑπάρχει μὴ ἡ διάνοιά μου δὲν ἀναπτύσσεται, τοιαύτη τις παρεξήγησις δύναται νὰ ἐπαναληθῇ... Ὡστε ἐκφράζω ὑμῖν, στρατηγέ μου, τὴν βαθεῖαν θλίψιν μου ὡς προξενήσαντος τῇ κυρίᾳ κομῆσῳ ἀφορμὴν ἐνοχλήσεως, παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως παραιτηθῶ, καὶ μοι δότε τὴν ἐπὶ τούτῳ παραίτησίν μου.

— Τὴν παραίτησίν σας! Σκέπτεσθε νὰ χωρισθῆτε ἀπ' ἐμοῦ;

— Μετὰ δυσαρεσκείας μου, ἀπεκρίνατο ὁ κ. Σεβερὰκ, λίαν συγκεκλιμένος, καθότι τρέφω πρὸς ὑμᾶς ἀπεριόριστον καὶ ἰσχυροτάτην εὐγνωμοσύνην. Ὑπήρξατε τόσῳ ἀγαθὸς πρὸς με! Ἀπωλέσας τὸν πατέρα μου ἐπανεύρον αὐτὸν εἰς ὑμᾶς. Πιστεύσατε ὅτι ἡ προσφιλεστέρη τῶν εὐχῶν μου ἦτο οὐδέποτε νὰ ἐγκαταλείψω ὑμᾶς.

Ὁ Μερλώ, ἐρυθροῦς γενόμενος καὶ παλαίων κατὰ τῆς καταλαβούσης αὐτὸν συγκινήσεως, ἐξέβαλε τοῦ λάρυγγός του ἐν ἄγῃ ἀντηχῆσαν ὡς βρυχηθμὸς λαίνας. Ἐπὶ τινὰ στιγμήν οἱ τρεῖς οὗτοι ἐθεωρήθησαν μὴ τολμῶντες νὰ προφέρωσι λέξιν... Ὁ Πέτρος ὄρθιος καὶ κεκυφὼς ἐθεώρει τὸν τάπητα. Ὁ στρατηγὸς ἐβάδιζε μὲ μεγάλα βήματα σύνοφρος.

Ἀναλαβὼν πρῶτος τὴν ψυχραιμίαν.

— Περκαλογίζεσθε, εἶπε τραχέως τῷ Σεβερὰκ. Ὑποχωρεῖται εἰς στιγμιαίαν ἰδιοτροπίαν. Δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ... Ἐχω ἐξουσίαν τινα ἐπὶ σοῦ, νομίζω! Ἄλλ' ἴδωμεν, ποῦ θὰ ἐπαρεῦσε κατὰ πρῶτον ἐάν με κατελείπετε: Εἰς ἐπιτελεῖον τι τῆς ἐπαρχίας; ... καὶ τότε τί θὰ εἴπωσιν;

— Ὅχι, στρατηγέ μου, ἐάν ἀπομακρύνωμαι ἀπ' ὑμῶν, πρόκειται νὰ μεταβῶ εἰς Ἀφρικὴν.

— Ὠραῖα! ἀνεβόησεν ὁ Μερλώ ὀρθῶς, ὡπεὶ ὡσθεὶς ὑπ' ἐλατηρίου... Λαμπρὰ Σεβερὰκ!... Ἡ Ἀφρικὴ ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς τὸ μέγα σχολεῖον τοῦ πολέμου. Πρέπει οἱ νέοι νὰ πηγαίνουν νὰ ψήνουν τὸ δέρμα των εἰς τὸν ἥλιον τῆς Ἀφρικῆς! Ἀναχωρήσατε, ἔχετε δίκαιον, φίλε μου.

— Πρὸς τί ἀναμιγνύεσαι σὺ; ὑπέλαβεν ὁ στρατηγός, μὴπως ἐζήτησα τὴν γνώμην σου;

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μοῦ τὴν ζητήσουν τὴν δίδω.

— Ἴδωμεν, Πέτρε, ἐπανελάβην ὁ κόμης, θέλετε λοιπὸν διὰ τόσῳ ἐλαφρῶν αἰτίαν νὰ μοὶ προξενήσῃτε τοιαύτην λύπην; Πρέπει νὰ αἰσθάνωμαι τὴν τύψιν ὅτι ἡ κομῆσός με ἐστέρησε τῆς χαρᾶς τοῦ νὰ σὲς κρατήσω πλησίον μου...

— Ὁ πατήρ σας, ἂν ἔζη, θὰ μὲ παρεκάλει βεβαίως νὰ σὲς ποδηγετήσω ἐν τῷ σταδίῳ ὑμῶν. Καὶ ἤθελεν εἶσθε καθῆκον πᾶν εὐφρόσυνον εἰς ἐμέ, ἐπιφορτιζόμενον τὸ μέλλον σας...

— Μὲ θλίβετε ἄκρως... Ἄγνοῶ τί συνέβη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μεταξὺ τῆς Σάρρας καὶ ὑμῶν... Ἄλλ' ὅπως δῆποτε ὑπολανθάνει παρενόησις τις. Πῶς ἄλλως ἐξηγητέον; Αὕτη εἶναι καλλίστη γυνή. Ὑμεῖς ἔχετε ἐξαίρετον χαρακτήρα. Εἴσθε ὅμως ἀτίθασσος οὐδέποτε διεκυβεύσατε τὴν ἐλαχίστην προσπάθειαν, ὅπως ἀξιοθῆτε τῆς εὐμενείας αὐτῆς. Μένετε ἐν τῇ θέσει σας σκυθρωπάζων... Μὴ μοὶ εἴπητε τὸ ἐναντίον. Ἐχω ὀφθαλμούς, εἶδον ὑμᾶς καλῶς. Ὑμεῖς εἴσθε ὁ αἴτιος παντός, ὅπερ συνέβη.

— Δι' αὐτὸ τοῦτο ἀκοιβῶς θέλω τιμωρῆσαι ἑμαυτόν, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἴσως ἀποδώσω ὑμῖν δικαιοσύνην.

— Ὅχι δὲν θὰ τιμωρήσῃτε σεαυτόν, ἀλλ' ἐπικαλοῦμαι τὴν φιλίαν σας, ἀγαπητέ. Πάντα, ὡς προείπον, ἀπορρέουσιν ἐκ παρανοήσεως ἐπὶ μακρὸν διαρκεσάσης. Ὡμίλησα εἰς τὴν κομῆσάν, τὴν ἐπέπληξα μάλιστα, καὶ ἐπειδὴ εἶναι καλλίστη, θέλει νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακόν... Ὑπάγετε νὰ τὴν ἴδῃτε ἀμέσως, θὰ ἐξηγηθῆτε ἀμφοτέρω... Ὁμολογεῖτε, καὶ ὅταν δυνηθῆτε νὰ ἐκτιμήσῃτε ὑμᾶς αὐτοὺς ἀκοιβαίως, θὰ εἴσθε καλοὶ φίλοι. Κατόπιν, ἂν ἐπιμένῃτε ν' ἀναχωρήσετε ἐντεῦθεν, ἵνα μεταβῆτε εἰς Ἀλγερίαν, βραδύτερον, μετὰ ἐν ἔτος, ὑπόσχομαι ὑμῖν, εἰς πρώτην αἰτησίαν σας, νὰ ἐπιστρέψω... Ἄλλ' ὄχι τώρα, σὲς παρακαλῶ.

Ὁ Σεβερὰκ ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ κατηφής. Δὲν ἐπεθύμει νὰ ὑπάγῃ παρὰ τῆς καμῆσῃ. Μυστικῆ τις στενοχωρία ἐκυρίευσεν αὐτὸν σκεπτόμενον ὅτι ἤθελεν εὐρεθῆ μόνος μετ' αὐτῆς. Ἀναπαρίστατο ἐν τῇ φαντασίᾳ του οἷα ἦτο εἰς τὸν χορὸν ἐκεῖνον φέρουσα τὴν ἀποκαλύπτουσαν τοὺς ἀξιολατρεύτους ὤμους ἐσθῆτα καὶ τὸ ἀπαστράπτον διάδημα, ὅπερ ἐσπινθοροβόλοι ὡς ἄστρον ἐπὶ τοῦ ὠραίου μετώπου τῆς. Ἐμειδία, καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἐπτύσσοντο ἠδυπαθῶς ὡς ἵνα λάβωσι φίλημα. Οἱ βαθυκάνοι ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ οἰονεὶ προκαλοῦντες αὐτόν. Τὸ ὅπερ ἀνέλαβε ριπίδιον, ἐκινεῖτο ἐν τῇ χειρὶ τῆς ὡς πτέρυξ πτηνοῦ, καὶ τὸ περὶ τὸν στηθόδεσμον λεπτὸν τρίχαπτον περιέβαλλε τὸν θαυμαστὸν λαϊμόν τῆς. Ὁ Πέτρος ἀνετριχίασε καὶ, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἵνα διώξῃ τὸ θελκτικὸν ὄραμα ἔμεινεν ἀφηρημένος, ζητῶν νὰ καταστείλῃ τοὺς παλμούς τῆς σφοδρῶ παλλούσης καρδίας του.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, Σεβερὰκ, ἐπανελά-

βεν ὁ στρατηγός, ἐπράξατε τοῦτο δι' ἐμέ! παράσχετέ μοι τὸ δαίγμα τοῦτο τῆς ὑποταγῆς ἀνέλαβον ὑποχρέωσιν ἀπέναντι ὑμῶν· σὰς περιμένει. . . Ὡς τὴν δυσαρεστήσητε δὲ πολὺ ἂν δὲν ὑπάγητε. Λοιπὸν εἰμεθα σύμφωνοι ;

Ὁ Σεβερὰκ ἐδίστασεν εἰσέτι ν' ἀποκριθῆ. Ἦκουσε φωνήν, ἐνδομύχως κράζουσαν αὐτῷ. — Μὴ ὑπάγη. Ἦσχύνθη, ἐν τούτοις, νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τόσῳ παιδικούς φόβους, ἐφοβήθη μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν κόμητα, καὶ ἀποφατικῶς :

— Ἐχει καλῶς, στρατηγέ μου, εἶπεν ἡμιφώνως, θέλω ὑπακούσῃ ὑμῖν.

— Ἐξάριετα ! ἀνεβόησε περιχαρῶς ὁ στρατηγός. . . Καὶ τώρα, ἀγομεν, Μερλώ, διότι εἶναι καιρός. Καὶ σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Σεβερὰκ, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Μερλώ καταναθεματίζοντος τὰς ἀξιώσεις καὶ τὰς ιδιοτροπίας τῆς νέας γενεᾶς τῶν ἀξιωματικῶν.

Ὁ Σεβερὰκ μείνας μόνος, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀπειρηκότα, ὥσει εἶχε ποιήσῃ μεγάλην πορείαν. Κατεκλίθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καί, μὲ ὀφθαλμούς ἀνεψυγμένους, παρεδόθη εἰς βαθείας σκέψεις. Αἱ παρὰ τῷ κόμητι, συζευγμένῳ ἤδη, δυσχέρειαί τῆς θέσεώς του. Εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι μένων ἦτο ταῦτόν ὡς νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Ἐπρεπε λοιπὸν πάντοτε ν' ἀναχωρήσῃ.

Νέος τῆς ἡλικίας του, ὡς τρίτος μετὰ τοῦ γέροντος τούτου καὶ τῆς νέας ταύτης γυναικός, ἠθελεν ἀγῆ ἀνιαρὸν βίον. Δὲν ἠθελε νὰ μένῃ παρὰ τῆ κομῆσῃ. Προησθάνετο ὅτι ἠθελεν εἶσθαι αὐτῷ κινδυνώδης αὕτη, συνετῶς ὅθεν θὰ ἔπραττε φεύγων.

Ἡ Σάρρα, φύσεως παραδόξου, ἐπαγωγῶ, μάλιστα δὲ ἐπιτακτικῆς, δὲν ἠνείχετο τὴν ἀδιαφορίαν. Ἐθελε ἢ νὰ τὴν ἀγαπᾷ τις ἢ νὰ τὴν μισῇ. Οὗτος οὐδὲν δίκαιον εἶχε νὰ τὴν βδελύσσηται, ἦτο δὲ ἐντιμότερος ὅπως τῇ ἐκδηλώσῃ ἐρωτικὰ αἰσθήματα. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν ἢ μία διέξοδος, ἢ ἀναχώρησις, καὶ ταύτην ἔπρεπε νὰ λάβῃ. Ὡς μετέβαινε μὲν παρὰ τῆ κομῆσῃ, ἀφοῦ τὸ ὑπεσχέθη, θὰ ἐνέδιδεν εἰς πᾶσαν ποθητὴν παραχώρησιν, καὶ μετὰ ἕνα μῆνα, θὰ ἐξῆτι παρὰ τοῦ στρατηγοῦ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ δοθέντος λόγου του καὶ θ' ἀνεχώρει δι' Ἀλγερίαν.

Τὸ ἐκκρεμὲς κρούσαν τὴν μεσημβριάν, ἀνεκάλεσεν αὐτὸν ἐν τῇ πραγματικότητι τῆς ὑπάρξεως. Ἦγέρθη ζωηρῶς, ἔλαβε τὸν πῖλον, τὴν ράβδον, τὰς χειρίδας του καὶ ἐξῆλθε πρὸς ἄριστον.

Ἡ Σάρρα, ἐπίσης ἠγέρθη λίαν δυσδιάθετος. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς ἐνυπῆρχεν ἀγρία τις λάμψις, ἣν ἡ γραία Στέβαρτ καλῶς ἐγίνωσκε καὶ ἦτις ἦτο τὸ προδρομικὸν σημεῖον ἐκείνων τῶν περιφῆμων ἠλεκτρικῶν κρίσεων, καθ' ἃς ἡ ὥραία Ἀγγίλις ἐφαίνετο ὅτι κατελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος.

Ὁ κόμης, εἰσελθὼν εἰς τὸ οἰκημῆ τῆς, ἐν τῇ ἐκ τοῦ περιπάτου του ἐπανόδῳ, εὗρεν αὐτὴν φέρουσαν χονδρὴν μαλλομεταξίνην χρυσοκέντητον ἐσθῆτα, μὲ γυμνοὺς βραχίονας, καὶ τὴν κόμην ἐπὶ τῆς ράχως

ἀτμηλῆτως, ἀκτινοβολοῦσαν δ' ὑπὸ καλλονῆς, ὥστε ἐφρικίασεν. Ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπε νέαν τινὰ ἱέρειαν ἐθνικῆς θρησκείας ἐτοιμὴν νὰ ψάλλῃ ἐν τινι βαρβάρῳ γλώσσῃ ὕμνους τῷ Θεῷ. Ἐλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἀγων πρὸ μεγίστου κατόπτρου, εἶπεν αὐτῇ :

— Θεωρήσατε σεαυτὴν, ἀγαπητή μοι, ὁμοιάζετε, σὰς βεβαιῶ, πρὸς Πυθίαν τοῦ. . .

— Δηλαδή, πρὸς ἐκείνας αἰτινες λέγουσιν τὴν τύχην, ἐπανελάβε γελῶσα. Αἱ! δὲν ἀπέχεται πολὺ τῆς ἀληθείας. Ἐχω αἷμα μαγίσσης εἰς τὰς φλέβας. Τίς οἶδε ; Ἰσως καὶ ἐγὼ ἤμην προωρισμένη, νὰ ἐκβάλλω χαρτὰ καὶ νὰ ἐξηγῶ τὸ μέλλον εἰς τὸ κατακάθισμα τοῦ καφέ. . . Εἶδον πολλάκις τὴν μητέρα μου πρᾶπτουσαν πάντοτε τοῦτο διὰ τινὰς πέναις. . . Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐμᾶθανον, μικρὰ οὔσα, τὴν ἐπιστήμην ταύτην, ἵνα γινώσκω τί μέλλει νὰ μοὶ συμβῆ.

Καὶ ἐκάγχαζε νευρικῶς.

— Τί ἔχετε Σάρρα ; ἠρώτησεν ὁ γέρον πρῶτος. Πόσον δὲν ἀγαπῶ νὰ σὰς βλέπω οὕτω ! Μήπως πάσχετε ;

— Ὅχι εἶπεν ἀναλαβοῦσα σπουδαῖον ὕφος, ἀλλ' αἰσθάνομαι ὑπερβολικὴν ζέστην. Δὲν ἠξέυρω πόθεν μοὶ ἐπῆλθεν ἡ φαντασιοπληξία νὰ βάλω τὴν θερμὴν αὐτὴν ἐσθῆτα, θὰ ἐκδυθῶ λοιπὸν ὅπως ἐνδυθῶ ἐλαφρότερα. . . Μείνατε ! Δὲν μὲ στενοχωρεῖτε. . . Ἐκ τοῦ καλλυντηρίου μου δυνάμεθα νὰ συνομιλῶμεν.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐγγύς δωμάτιον ὅπου ὁ κόμης ἤκουεν αὐτὴν ἀνοίγουσαν καὶ κλειούσαν βιαίως ἐρμάρια, σιγήσασαν πρὸς στιγμὴν, εἶτα αἴφνης οἶονε ἀποφασίσασαν νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος αὐτὴν ὑποκειμένου.

— Καὶ ὁ εὐνοούμενός σας λοιπὸν κ. Σεβερὰκ, τί σας εἶπεν ;

— Ἦθελε, προσφιλῆς μοι, ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀλγερίαν, καὶ πολὺ ἐδυσκολεύθη μὲχρις οὐ τὸν πείσω νὰ μείνῃ.

— Ἄ ! εἶπεν ἡ Σάρρα μετ' εἰρωνίας, κατεδέχθη νὰ συναίνεσῃ ! Ἀληθῶς εἶμαι αὐτῷ λίαν ἐγγύμων ἐπὶ τῇ ἐπιεικείᾳ αὐτοῦ. . . Εἶναι γελοῖος, τὸ γινώσκοντες ; Ὑπάρχει μεγίστη δόσις ἀλαζονείας εἰς αὐτὸ τὸ νέον !

— Σὰς παρακαλῶ, προσφιλῆς μοι, νὰ μὴ ἔχητε παράπονα κατ' αὐτοῦ, εἶπεν ὁ στρατηγός πρῶτος. Ἐντὸς τῆς ἡμέρας μέλλει νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψιν ὑμῶν. Ὑπεσχέθη αὐτῷ ὅτι θὰ τὸν δεχθῆτε καλῶς. . . Μὴ παραβῆτε τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ἀνέλαβον ἐν ὀνόματι ὑμῶν. . . Ὡς μὲ λυπήσῃτε. . .

Ἡ Σάρρα ἀνοίξασα τὴν θύραν ἐνεφανίσθη, ἡμφιεσμένη ροδόχρουν σηρικὴν ἐκ πεκίμου ἐσθῆτα, μειδιῶσα. Δὲν ἦτο πλέον ἡ ζοφώδης καὶ ἀπαισία γυνή, ἣν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν εἶδεν, ἀλλὰ ἀμέριμος καὶ εὐδαίμων νεανίς.

Ὁ κόμης ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ μεταμορφώσει ταύτῃ.

Ἡ Σάρρα, ἀληθῆς Πρωτεύς, εὐμετάβλητος καὶ ἀψίκορος, ἐξέπληττεν αὐτὸν διὰ τῶν ἀποτόμων ὀρέξεων καὶ διαθέσεων

καὶ διὰ τῶν αἰφνιδίων ἀλλοιώσεων τῆς φυσιογνωμίας τῆς.

Δὲν ἀπεκρίνατο εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν αὐτῇ ἐρώτησιν, ἀλλὰ λαβοῦσα τὸν κόμητα ἐκ τοῦ βραχίονος, εἴλκυσε αὐτὸν ζωηρῶς πρὸς τὸ ἐστιατόριον.

Κατὰ τὸ ἄριστον ἦτο φαιδροτάτη, ἀλλ' ἡ φαιδροτικῆς τῆς προῦδιδα ἀγωνίαν, προκατάληψιν, ἀνησυχίαν.

Ἐνδομύχως ἠσθάνετο ταραχὴν τινὰ, ἣν προσεπάθει νὰ κρύψῃ. Ὁ κόμης ὑπερηδόμενος ἐν τῇ εὐδιαθεσίᾳ αὐτῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐκ τινῶν σημείων, τὴν ἐπαφῶσαν, ὑπὸ τὴν φαινομένην ἐκείνην γαλήνην, δίνην τῶν παθῶν.

Καὶ πάντῃ ἀμέριμος, ἡσυχος, μετέβη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ἔνθα ἦν συνεδριάσις τις.

Μείνασα μόνη ἡ Σάρρα ἀνέπνευσε ἐλευθέρως. Ὁ Σεβερὰκ ἔμελλε νὰ ἔλθῃ, ἔμελλε τέλος νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τὸν αἰνιγματικὸν ἐκείνον ἀνθρωπον. Ἦθελε δυνηθῆ Ἰσως νὰ εἰσδύσῃ ἐν ἐκείνῳ τῷ τέως δι' αὐτὴν κεκλεισμένῳ πνεύματι. Ἡ συγκίνησις, ἣν ἠσθάνετο ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἰσως θὰ συνέβαινε πάλῃ τις μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ πείσμονος ἐκείνου. Ἄλλ' εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὸν δαμάσῃ. Ἐπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπέναντι αὐτῆς ἀναγωνίζων τὴν παντοδυναμίαν τῆς γυναικείας κυριαρχίας.

Ἐνεκατέστη λοιπὸν ἐν τι ἀνατολικῷ θαλάμῳ, ὅστις ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπον τοῦ μεγάρου. Μακρὰν τῆς τύρβης, δροσίοις καὶ κατηρωματισμένους ὑπὸ τῆς εὐωδίας ποικίλων ἀνθέων, ὁ θαλάμος οὗτος ἦτο λαμπρὸν ἀποχωρητήριον.

Πτυχώδη παραπετάσματα ἐκώλυον τὰς ἀκτίνας, καὶ ἐν τῇ σιγῇ ὁ μορμυρισμὸς πίδακος, πίπτοντος τὸ ὕδωρ ἐντὸς μαρμαρίνης δεξαμενῆς, ἐλίκνιζε τὸν ρεμβασμὸν καὶ συνετέλει νὰ λησμονῶνται αἱ ὥραι.

Ἐξηπλωμένη σχεδὸν ἐπὶ τουρκικοῦ διβανίου. ἠρεισμένη ἐπὶ τῶν πλατέων μεταξίνων μαξιλαρίων, ἔμενεν ἀδρανῆς καὶ ἀναμένουσα.

Παρεδίδοτο εἰς ρεμβασμοὺς ὅτε ὁ κρότος τῆς θύρας ἀνοιχθείσης ἀπέσπασεν αὐτὴν τούτων καὶ ἐπανεφέρεν εἰς τὴν πραγματικότητα. Εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος, ὅπως ἀναγγεῖλη τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρίου Σεβερὰκ.

Ἡ καρδία τῆς Σάρρας ἀκουσάσης τὸ ὄνομα τοῦ τόσον δεσποτικῶς ἀπασχολοῦντος αὐτὴν, ἔπαλλε σφοδρῶς, ἀπειροὶ συγκεχυμένοι σκέψεις συνεκρούοντο ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς. Ἐσκέφθη νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν δέχεται, ἀλλ' ἀνεμνήσθη ὅτι ὁ κόμης εἶχεν εἶπει τῷ Σεβερὰκ ὅτι αὕτη τὸν ἀνέμενε. Μετ' ἀγωνίας ἀπεκρίθη :

— Ἄς εἰσέλθῃ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν.

Ἡ Σάρρα ἔμεινεν ὀρθία ζητοῦσα νὰ συναθροίσῃ τὰς ἰδέας τῆς.

Ἡ θύρα ἀνεψῆθη αὐθις καὶ ἐλαφρὸς βηματισμὸς ἠκούσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ὁ Σεβερὰκ ἦτο πρὸ αὐτῆς. Χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ αὕτη, τὸν ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰ

στιγμήν, ταλαντεύουσα βραδέως τὴν κεφαλήν. Ἐῖτα δεικνύσα αὐτῷ ἔδραν παρὰ τὸ διβάνιον τῆς, ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, καί, μετὰ μελωδικῆς φωνῆς :

— Πρέπει νὰ σὰς μὴνύσω ὅπως ἔλθῃτε παρ' ἐμοῖ, εἶπεν ἡσυχῶς. . . Ἐἴμεθα λοιπὸν πράγματι ἐχθροί ;

— Ἐχθροί ! τί λέγετε, κυρία ! ἀπεκρίνατο ὁ Σεβεράκ, προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ. Εἶμαι ἐλάχιστος ἀπέναντι ὑμῶν, ὅπως λαμβάνητε τὸν κόπον νὰ σκέπησθε περὶ ἐμοῦ καὶ ζητήτε τὴν βλάβην μου, εἶμαι δὲ λίαν ἀφωσιωμένος τῷ κόμητι, ὥστε δὲν δύναμαι ἢ νὰ τρέφω βαθύτατον πρὸς ὑμᾶς σέβας.

Αὕτη ἐκίνησε τὴν χεῖρα, ὥσει θέλουσα νὰ εἴπῃ :

— Ὅχι δὲν εἶναι οὕτω, δὲν θέλετε νὰ μοὶ εἴπητε τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Σεβεράκ, ἐν πολλῇ στενοχωρίᾳ, ἔμενε παρ' αὐτῇ, μὴ τολμῶν νὰ ὀμιλήσῃ καὶ δεσποζόμενος ὑπὸ τοῦ ὀξυδερκοῦς βλέμματος, ὅπερ προσήλου αὐτῷ.

— Σπανιώτατα σὰς βλέπει τις, ἐπανάλαβε, φαίνεται ὅτι ἀρέσκεσθε νὰ μὲ φεύγητε.

— Μένω ἐν τῇ θέσει μου, ὡς βλέπετε, κυρία, εἶπεν ἡρέμα.

— Εὐρίσκετε ἡδονὴν ἐν τῇ μονώσει ;

— Ὅχι, κυρία, ἀλλ' ἐργάζομαι πολὺ. ἔχω διαφόρους ἀλλὰς ἀσχολίας, ὥστε ὅσῳ εὐμενῆς καὶ ἂν εἶναι τις πρὸς με ὅσῳ εὖνοιαν καὶ ἂν ἔχη. . .

— Οὐδὲν, ὑπέλαβεν ἡ Σάρρα, δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν σας, ἐκτὸς ἐὰν μὲ ἐδυσφήμησαν εἰς ὑμᾶς καὶ ὑμεῖς ἐπιστεύσατε.

— Κυρία, ὁμνῶ ὑμῖν, διεμαρτύρητο ὁ Σεβεράκ.

— Κατεσκευοφαντήθη, ἐξηκολούθησεν.

Ὁ βίος δι' ἐμὲ ὑπῆρξεν ἀτερπής. Ἦτο ἀνάγκη νὰ κυριεύσω τὴν κοινωνίαν ἐξ ἐφόδου. Ἀπωθούμην ὑπὸ πάντων. Οἱ θεράποντες τῆς θετῆς μητρός μου κατ' ἀρχάς, ὅτε μικρὰ εἰσέτι ὠδηγήθη ἐἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνης, μὲ ἀπεκάλουν ἔκθετον τέκνον. Αἱ ὀμηλικῆς μου κόραι αἰτινες εἶχον ἀκούσει διηγουμένην τὴν ἱστορίαν μου παρὰ τῶν φρονέων των μὲ ἀπεκάλουν Ἀθηγιανίδα, ἵνα μὲ ἀναγκάζωσι νὰ κλαίω. Ἡ οἰκογένεια, ἐν ἣ ἐισήχθη χωρὶς νὰ μὲ συμβουλευθῶσι, μὲ ἀπόθησε, ἠθέλησε νὰ μὲ ἀπογυμνώσῃ, καίτοι οὐσα πλουσία καὶ μὴ δεομένη τῆς κληρονομίας τῆς μητρός μου. Μείνας μόνη, εἶχον νὰ παλαίωσιν κατὰ τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν ἀνδρῶν, τῶν ζηλοτυπιῶν τῶν γυναικῶν καὶ τῆς ἀφροσύνης πάντων. Ἀπας ὁ βίος μου ὑπῆρξεν ἀγών, ἀφ' οὗ ἐξῆλθον πάντοτε νικήτρια. οὐσα ἐπιφοβος ἢ σεβαστή, καὶ οὐδενὶ πκρέχουσα τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μὲ περιφρονῆσῃ. Μόνον ὑμεῖς, πρῶτος ἐτολμήσατε. Διατί ;

Αἱ τῆς Σάρρας παρειαὶ ἐγένοντο περιπόρφυροι, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήστραπτον. Εἶχε πλησιάζει τῷ Πέτρῳ καὶ ὁσάκις ἐποίει κίνημα τι, τὸ ἄρωμα ὅπερ ἀνεδίδετο ἐκ τῶν ἱματίων τῆς ἤρχετο μέχρις αὐτοῦ, καλύπτον αὐτὸν διὰ μεθυστικῆς ἀτμοσφαιρας.

— Ἠπατήθητε, κυρία, ἀπεκρίνατο ὁ νεανίας, μὲ τρέμουσαν φωνήν, ἤμην πλήρης δειλίας τότε, ὡς σεβασμοῦ, τόρα. Ὅτε ἦσθε νεανίς πρὸς τί νὰ σὰς πλησιάσω ! Τί ἡδύναμην νὰ ἐλπίζω ; Εἶμαι πτωχὸς ὁ δὲ βαθμὸς μου ἐλάχιστος. Ἐνδεχόμενον νὰ σὰς ἠγάπων καὶ τοῦτο θὰ ἦτο μέγα δυστύχημα δι' ἐμέ. Σήμερον συνεξέυχθητε ἄνδρα, πρὸς ὃν τρέφω ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην καὶ βαθύτατον σεβασμὸν, ὥστε ὑπέροτε ὀφείλω νὰ μένω μακρὰν ὑμῶν. Λέγετε, καὶ εἶναι εὐκατάληπτον, ὅτι ἐνεπνεύσατε πάθος εἰς πάντας τοὺς γνωρίζαντας ὑμᾶς. Θεωρήσατε λοιπὸν τὴν ἀπομάκρυνσίν μου μεγίστην συνέτιν, χλευάσατέ με, ἂν θέλητε, ἀλλὰ μὴ μὲ κατηγορήσητε, καὶ μὴ ὑπολάβητε ἔγκλημα τὴν τιμιότητά μου.

Ἡ Σάρρα ἔμεινεν ἀκίνητος, θεωροῦσα τὸν Πέτρον. Ἦκουεν εἰσέτι αὐτοῦ καίτοι πύσαντος. Ἡ σταθερὰ καὶ εὐπαρησίατος ὀμιλία του ἠγειρεν ἐν αὐτῇ ἀγνώστους ἐντυπώσεις. Συνεικινήθη ἄκρω, καὶ κατεταράσσετο διαλογιζομένη, ὅτι ὁ Πέτρος θ' ἀπεμακρύνετο αὐθις, δὲν θὰ τὸν ἔβλεπεν ἢ τυχαίως, καὶ σπανίως.

Ἐγένετο ἔντρομος ἰδοῦσα ποίαν θέσιν κατεῖχεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἐκεῖνος, ὄντινα ἐνόμισεν ὅτι βδελύσσεται.

Ἐφροκίασε σκεπτομένη ὅτι ἐνδεχόμενον ν' ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι τὴν ὄραν ταύτην, ἀντὶ νὰ εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ κόμητος, ἠδύνατο ν' ἀνήκῃ τῷ Πέτρῳ καὶ νὰ τὸν λατρεύῃ ἐλευθέρως. Τῇ ἐφάνη, ὅτι ἄνευ αὐτοῦ ὁ βίος αὐτῆς καθίστατο κενὸς καὶ ζοφώδης. Ἠθέλησε λοιπὸν νὰ προσικειώσῃται αὐτόν.

— Εἴσθε ὁ πρῶτος ὀμιλήσας μοι μετὰ τοιαύτης ἐλευθεροστομίας, ἐπανάλαβε. Σὰς εἶμαι εὐγνώμων καὶ βλέπω ὅτι πρέπει νὰ ὑπολήπτομαι ὑμᾶς. . . θὰ μοὶ ἦτο λοιπὸν διττῶς θλιβερὸν τῶρα ν' ἀπολέσω ὑμᾶς. . . Προσφέρω ὑμῖν ἀδελφικὴν φιλίαν. . . θέλετε μὲ παραινῆ, ἂν ποτε πράττω ἀφροσύνην τινά, καθότι δὲν εἶμαι ἀναμάρτητος, εἶπε μειδιῶσα, ἀναμνήσθητε τὴν σκηνὴν τοῦ μεγάρου Pantoflini. . . Αἱ λοιπὸν, θὰ μ' ἐπιπλήττητε, καί, παρ' ὑμῶν θὰ δέχωμαι πᾶν ὅ,τι παρ' οὐδενὸς ἄλλου θὰ ἠνευχόμην.

Καὶ ὄρεξεν αὐτῷ τὴν λευκοτέραν χιόνας χεῖρά τῆς.

Ὁ Πέτρος δὲν τὴν ἔλαβεν, ἀλλὰ σείσας θλιβερώς τὴν κεφαλήν :

— Κινδυνεύω ν' ἀπολέσω διὰ παντός τὴν εὐμενείαν σας, ἐπανάλαβε, μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὸν ρόλον, ὃν μοὶ προσφέρετε. Ἡ φιλία εἶναι ἀδύνατος, μεταξὺ ἀνδρῶς καὶ γυναικὸς τῆς ἡμετέρας ἡλικίας. Εἶναι ὄρατον ὄνειρον, ὅπερ αἰετοποτε ἔσχε θλιβερὰν ἐξέγερσιν. Τὸ ὅπερ, κατ' ἀρχάς, θὰ αἰσθανθῶ αἰσθημα ἐνδεχόμενον νὰ εἶναι ἀγνὸν καὶ ἠθικόν, πλὴν τίς οἶδε, βεθμηδόν, ἂν δὲν διαφθαρή. — Δύναμαι καὶ θέλω ν' ἀγαπῶ ὑμᾶς μόνον ἐκ φιλίας, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ μὴ ἀγαπήσω ὑμᾶς ἐξ ἔρωτος.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὀποιοῦνδήποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἢ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ δρ. 3. — Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Coek, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — «Αἱ Ἐχθροὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50. — «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Coek μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — «Μπουμπουλίν» Ἀρχάδιον», Δράματα ὅπε Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — «Κομφιδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου δρ. 2. — «Ὁ Γονζάλθης Κορδοῦβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία δρ. 1,50. — «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου δρ. 2. — «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. Π. Πανᾶ, δρ. 5. — «Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον, δρ. 1,30. — «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους δρ. 8. — «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηκῆς» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα δρ. 4. — «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθιστ. δρ. 150. — «Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεσις 3 δρ. 6. — «Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς δρ. 1,50. — «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις Ι. Καρασοῦσα (τόμοι 2) δρ. 4. — «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀκτώδεσις τόμους δρ. 4. — «Ἑλληνικὴ» ἔθμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5. — «Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — «Τὰ Ἰουδαϊκὰ» ἦτοι ἀναρτοπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἐθίμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. Χρυσόδετα δρ. 4. — «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρώμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Κα' ὁδρ μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα λ. 50. — «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 1,50. — «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα. Ποιήσεσι. Σ. Ν. Βασιλειάδου δρ. 2. — «Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail δρ. 1,50. — «Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοᾶρ δρ. 1,50. — «Ζιλ Βλά» μυθιστορία δρ. 5. — «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 2. — «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) δρ. 6. — «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλοῦ Μαρού, (τόμοι 2) δρ. 3. — «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane δρ. 4. — «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50. — «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ «Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2), μυθιστορία Ι. Φ. Σμιθ δρ. 3,25. — «Ματθίλδη» μυθιστορία (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύνθ δρ. 7. — «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἰοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλίου δρ. 3. — «Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ι. Ἰσιδ. Σκυλίση δρ. 1,50. — «Τὰ Δύο Ἄλκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1,50. — «Ἡ Ὁραία Παρισινὴ» λεπ. 60. — «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεῖα τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητάρων». (Τόμοι 2) δρ. 5. — «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 70. — «Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμπιελίου, (τόμοι 2) δρ. 8.